PARASIZ!

Akbaba

5 Renk 20 Sayfa

● AKBABA, sevgili okuyucularına bugünkü sayısı ile beraber

20

sayfalık 5 renkli bir karikatür albümü hediye ediyor.

● Bu albümde, yaz günlerinin sıcak ve ışıklı neşesini, AKBABA karikatüristlerinin fırçalarından seyredeceksiniz.

● AKBABA'nın sık sık armağan edeceği çeşitli ilâveler bir yıl sonunda Türk mizahının zengin bir koleksiyonu olacaktır.

Bugünkü AKBABA'nın Parasız İlâvesini isteyiniz

İnönü — Eskisi gibi kesmiyor, biraz bileyim!..

Karikatürlü Reklâm Servisi

Akbaba Yayınevi, bütün karikatür ve yazı ailesinin yardımı ile bir «Akbaba Reklâm» servisi kurdu.

Akbaba Reklâm

Satışa çıkardığınız veya çıkaracağınız bütün malların reklâmını, en sanatkâr fırçaların zarif çizgileriyle canlandıracak ve en tanınmış yazarların sözlerile dile getirecektir.

Akbaba Reklâm

İş ve ticaret müesseselerini, düşünmekten, yorulmaktan ve bilhassa beceriksiz, acemi ellerin hazırladığı, güzellikten uzak ilânlardan kurtaracak, her hazırlıyacağı reklâma çizgi ve yazı sanatının bütün cazibesini katacaktır.

Karikatürlü reklâmlarınızı yaptırırken, yalnız söylenmesini istediğiniz fikri not halinde vermeniz kâfidir.

Akbabanın eşsiz sanat kadrosu, zekâsını sizin için çalıştıracak, en güzel resmi, en sevimli cümleyi bulacaktır.

Akbaba Reklâm

Yalnız resimleri ve yazıları hazırlamakla kalmayacak, klişelerini kendi tecrübeli ustalarına yaptıracak ve hizmetinize sunacaktır.

Bütün bir sahifenin bedeli, ressam, klişe ve bir defa Akbaba'da basılmak dahil, 2500, yarım sahife 1250, çeyrek sahife 650 liradır.

On santimlik karikatürlü küçük ilânlar, resim, klişe dahil, bir defalık basılışı 250 liradır.

İlânlar, çalıştığımız prodüktörler eliyle verilebileceği gibi doğrudan doğruya Akbaba idarehanesine de müracaat edilebilir.

AK. 119

1962 AEG
Bir teknik
HARİKASIDIR !

1962 AEG
Otomatik düğmeli buz eritme tertibatını haizdir

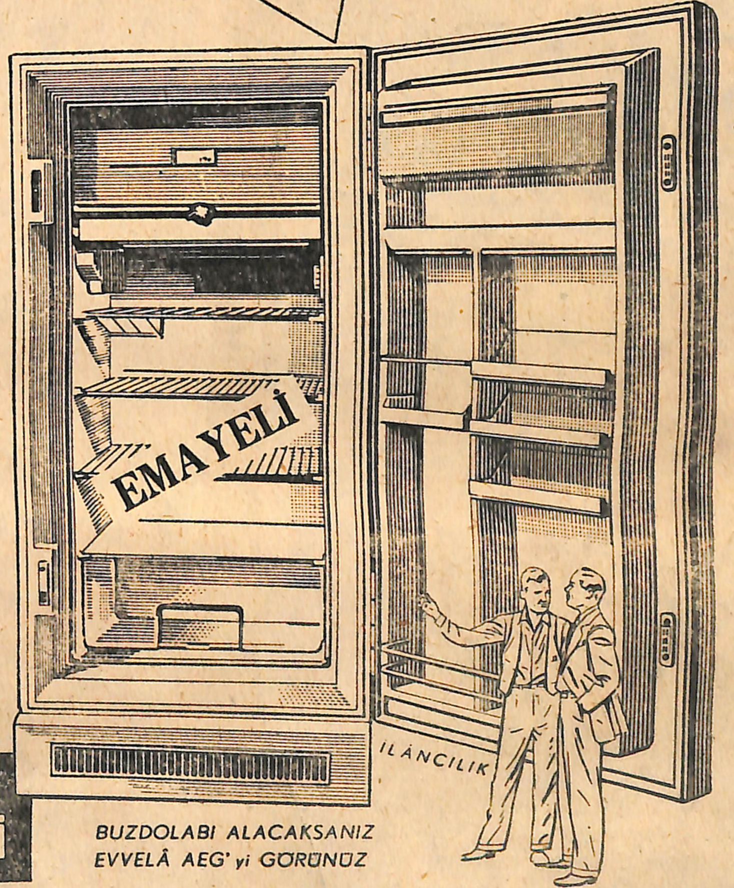
1962 AEG
Daha büyüktür. Bir ailenin ihtiyacını karşılayacak boyda imal edilmiştir

1962 AEG
Buzdolabı sanayiinin bütün yeniliklerini havidir: Mıknatıslı kapı boydan boya raflar, modern hatlar.

1962 AEG
Müteaddit kontrollerden son ra satışa arzedilen bir buzdolabıdır. Bilhassa voltajı düşük yerlerde ve 40 derece suhunette tam randımanla çalıştığı tesbit edildikten sonra satışa arzedilir.

1962 AEG
24 saatte 25 Krş. luk cereyan sarfeder.

OTOMATİK BUZ ERİTME DÜĞMESİ
Defrost müşküllerinizi halleder.

5 SENE GARANTİ

BUZDOLABI ALACAKSANIZ EVVELÂ AEG'yi GÖRÜNÜZ

AK. 120

ŞİİRLER :

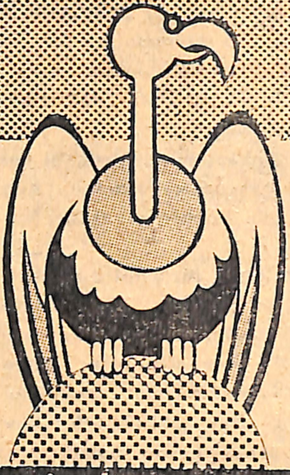
Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek

Fiatı 5 Lira

Umumi satış merkezi : BATEŞ : Cağaloğlu - İstanbul

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 52
26 Temmuz 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Birinci adam!

KURTULUŞ Savaşında, çeteyi ordu yapan İsmet İnönü'dür. O, Garp Cephesi kumandanıydı, Mustafa Kemal Başkumandan... İsmet Paşa, Lozan'a, saçlarında barut dumanı, ayaklarında cephe toziyle gitti: Dünyanın en ünlü politikacıları karşısına... Döndüğü zaman, elinde, eski Osmanlı İmparatorluğundan daha hür, daha bağımsız bir yeni Türkiye'nin kurtuluş beratı vardı... Ama, kendi diliyle söyliyelim: Ne zaman başı sıkışsa, Atatürk onun yanında beliriveren bir Hızır'dı!

İsmet Paşa, Türkiye Cumhuriyetinin ilk Başbakanıdır. Mustafa Kemal ilk Cumhurbaşkanı!

Bütün devrimlerin baş ustası İsmet Paşadır. Ama hepsini hâlâ tek kahramanın adiyle anıyoruz: Atatürk devrimleri!

Atatürk, ölümüne kadar, Türkiyenin birinci adamıydı. İsmet Paşa ikinci adamı!

Atatürk yalnız büyük değildi, büyüğü seven, büyüğü arayan, büyüğü bulan adamdı.

Atatürk'ün seçtiği bakanları düşününüz:

İsmet Paşa, Başbakan.. Şükrü Kaya, İçişleri Bakanı.. Mahmut Esat, Adalet Bakanı.. Refik Saydam, Sağlık Bakanı...

Bir de Atatürk'ün ölümünden sonra, ikinci adam birinci adam olunca seçtiği bakanları düşününüz: Kendi koltuğuna kimi oturttu?.. Şükrü Kaya'nın koltuğuna kimi oturttu?.. Birer birer hepsini siz düşününüz artık!

Atatürk, başka ağızlardan başka düşünceler dinlemeyi seven adamdı. İnönü, başka ağızlardan yalnız kendi düşüncesini dinlemeyi isteyen adamdır.

İnönü itaati sever, fikri değil. Eğer onun için iki kere iki üçse, dört diyen dik kafalıya, hak vermek şöyle dursun, selâm bile vermez!

Birinci Cumhuriyetin bütün güzel işlerini, bütün büyük işlerini İsmet Paşa yapmıştır. Ama «yap» emrini Atatürk'ten aldıktan sonra!..

Size, galiba hiçbir kalemin yazmadığı bir politika sırrını açıklayım mı?..

Mussolini'nin azgın günlerinde, bütün devlet adamlarımızın uykusunu kaçıran bir korku vardı: İtalyanların Antalya'ya asker çıkartmaları!

Hükûmetin uykusunu kaçıran bu kâbus, Atatürk'ün aylarca sayıkladığı en tatlı rüya olmuştur:

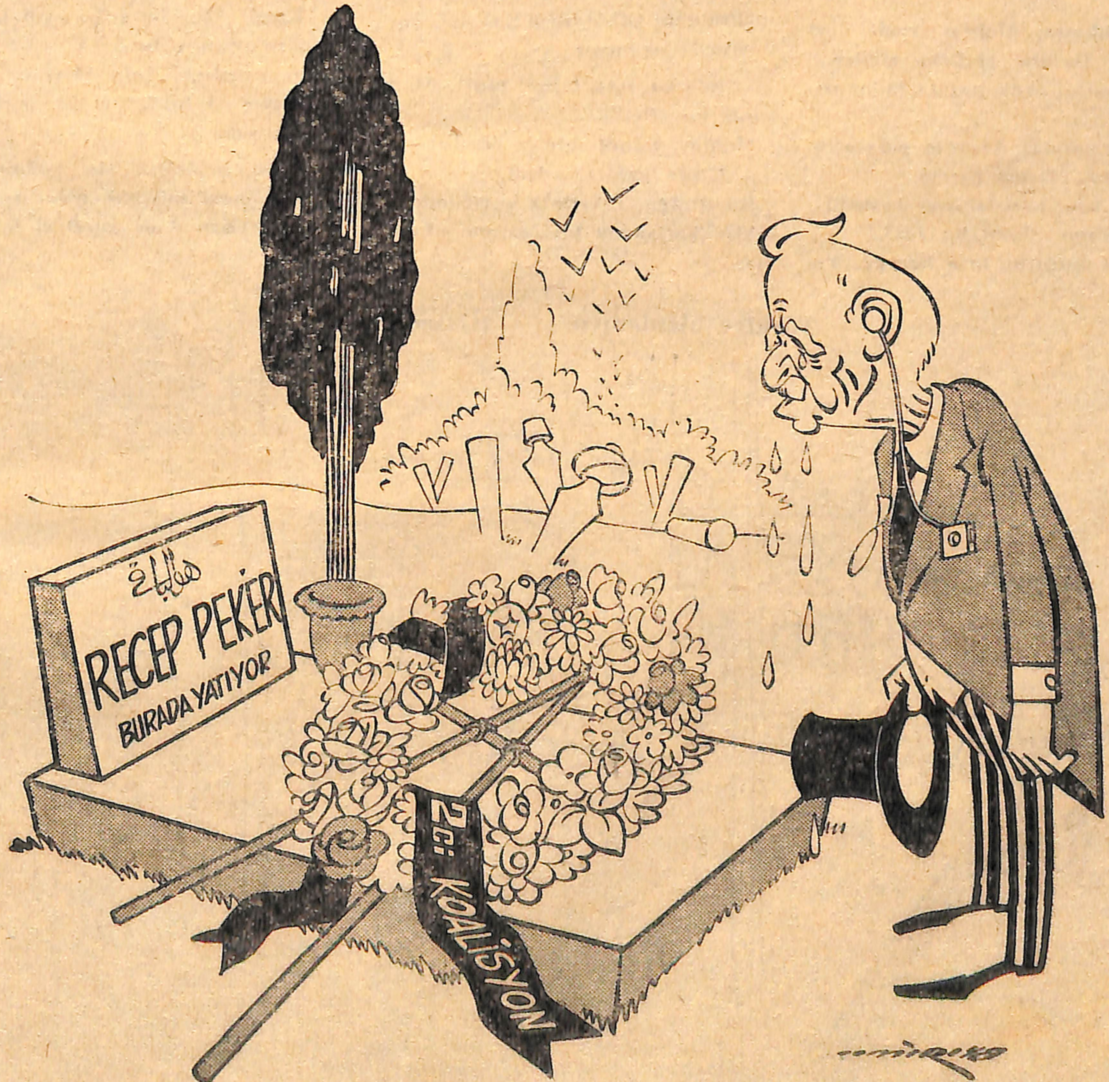
— Faşist ordularını denize döktüğümüz gün, Türkiye büyük devletler arasında olacaktır, dermiş.

İşte büyük adam, budur!

Türkiye, yıllardır sancılar içinde kıvranıyor. Acımıza çeşitli isimler koyanlar var... Hastalığın asıl adını size ben söyleyim mi?

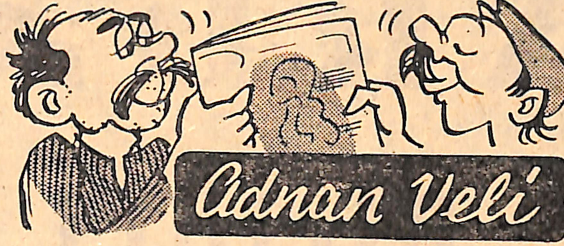
Birinci adam yokluğu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

KOKULU GAZETE

BALCILARIN Kâmil Ağa, soluk soluğa muhtarın odasına girdi:

— Tamam, dedi. Şöför getirdi. İki zahat gasabada aramış. En sonunda Sağmalcı Sülüman'ın tükkânında bulmuş.

Muhtarın odasında beş altı kişi vardı. Muhtar Şerif, kiremitçi Zülâl'e nüfus sureti çıkartıyordu. Başını yazıdan kaldırmadan:

— Az otur şurya, dedi.

Kâmil Ağa boş iskemleye ilişti. Öteki iskemlelerde su yolcusu Kara Mehmet, İmamın çobanı Arap Mestan, Kavak fidecisi Yaşar efendi, su değirmeninde kahveci Mucur'lu Kemal, onun yanındaki iskemlede Nalbant Civan, en başta da Pötürge'li Çolak Hafız oturuyorlardı. Kahveci Mucur'lu Kemal meraklandı:

— Ne o Kâmil Ağa?.. Ne işler çeviriyon gene?..

Kâmil Ağa biraz terslendi:

— Düven beygiri mi sandın bizi?.. Ne çevirmesiymiş?..

— Gasabaya adam saldım didin de...

— Saldımsa, Muhtar istedi deyi saldım... Gazata getittim şöfüre...

— Avşar'ın orda, gazata bulunmayo mu?..

— Bu gazata, Avşar'ın gazatasından değel.. Başga gazata...

— Seçime hazırlanıyon besbelli... Sanatur mu çıkcen bu kez?..

— Len muzurun orta bacağı... Yezitleri meppus yapmayincek, senin de gursağın köpürdü, değel mi?..

— O sebebe dimedim ağam.. Gasabanın gazatası başga mı olurmuş?..

— He ye.. Sen ne bilin?.. Senin bildiğin, bi eşşeğe bi parti deniştirmek...

— Yo Ağa!.. Eşek için parti deniştirdi dirlerise ,vallaha iftiradır. Siftah partiyi deniştirdim, eşek sonradan geldi. Gümüşpala'nın ikramiyesi deyi virdiler..

— Partini beğeniyon mu şincik?..

— Yok Ağam... Hürriyet Partisinin başganı habar salmış.. Bize geçerse bi eşek de biz viririz deyi habar salmış...

— Geçcen mi orıya?..

— Eşek iki olmalı ki. bi istifadesini görelim, değel mi?..

Muhtar, nüfus suretinin altını mühürlerken:

— Kesin gayrı şu eşek lâfını, dedi. Eşek alışverişiyinen demokrasi yörümez.. Aklı olan bir insan, ya eşekten yana olur, ya da demokrasiden...

— Eyi emme Şerif Dayı, benim mahsulumu Ofis'e eşek daşıyor, demokrasi daşımıyor...

— Kes şu eşek lâfını, bitil!.. Her işiniz mezelletlik...

Muhtar, Kâmil Ağa'ya döndü:

— Nirde gazata?.. dedi...

Kâmil Ağa, ceketinin iç cebinden, sekize katlanmış bir gazete çıkardı:

— Buyur Ağam...

Muhtar, gazeteyi eline alır almaz hemen burnuna götürdü:

— Bu muymuş len?..

— Buymuş ağam..

— Gokulu gazata bu muymus?..

— Şöfür getirdi. Üzerinde gokulu deyi yazıyor...

— Ne gokusu varmış bu gazatada?..

— Şipir deyi yazıyor...

Muhtar, elindeki gazeteyi bir kaç defa üst üste kokladı:

— Kâmil Ağa, bunu yağnış virmişler... Bunun gokusu başga goku... Şipir çiçek demiye mi geliyor?..

— He ye...

— Len Ağam, bunun gokusu tüm başga... Eşki gavun gibi gokuyor...

Odada oturanlardan Su yolcusu Kara Mehmet meraklandı:

— Hele bir yol vir bakam ağam..

Gazeteyi o da burnuna götürüp kokladı:

— Yooo ağam, bu goku ayni barut gokusu...

Bu sefer gazeteye Kavak Fidecisi Yaşar Efendi uzandı:

— Kâmil Ağa, bu goku ayni kâhat para gokusu be...

İmamın çobanı Arap Mestan da merak etmişti bu işi. O da gazeteyi çekip aldı:

— Yooo, hepinizinkisi yağnış... Bu goku, ayni salatalık gokusu...

Mucurlu Kemal de gazeteyi kokladı:

— Bu goku ayıp bi gokuya benziyor dayı... Avradınan erkeğin bi döşekteki gokusuna benzeyor...

Pötürgeli Çolak Hafız da enikonu meraklanmıştı:

— Vir bakam şunu, dedi, bi kez de biz, burnumuza sürelim.. Len bu goku yüz lümere gokusuna benzeyor len...

Muhtar Şerif birdenbire atıldı:

— Vir şu gazatayı, dedi, şincik ağnadım sebebini... Vir bakam...

Gazeteyi eline alıp uzun uzun kokladı. İç sahifelerini, aşağısını, yukarısını, arka sahifeyi iyice kokladıktan sonra, başını salladı:

— Şincik kevşettim köpoğlu köpeği, dedi. Arap Mestan, dut bakıyım şu gazatayı... Gokla şu yanını, ha şurayı şurayı... Ne gokuyor?..

— Barut gokusu var ağam...

— Hah, ne yazıyor orasında gazatanın?..

Çolak Hafız uzanarak okudu:

— İnönü'nün «Bakanlardan, karakol erlerine kadar bütün vazifeliler köylümüzü eşkiya pençesinden kurtarmak için seferber olmuşlardır.» dediği yazılı...

— Tamaaam... Şincik gazatanın şu yanını gokla bi kez...

— Bura yüz lümere gokuyo ağam...

— Tamam, ne yazıyor orada?..

— Burda mı?.. Burda dedikodu yazıyor ağam...

— Hah, o da ağnaşıldı. Şincik şurayı gokla bakalım...

— Ağam bura salatalık gibi gokuyor...

— Ne yazılı orda?..

— Öğretmenlere gomilis diyen meppusu protesto...

— Tamam, onu da geç... Şurayı gokla bakalım...

— Mucur'lu Kemal ayıp gokusu demişidi... Avradınan erkeğin bi döşekte...

— Hah... Ne yazılı orda?..

— Okuyayım dayı... E... Li... Za... Bet..... Tay... Lor...

— Tamam, ecnebiyenin avradı... Onu da geç. Şu yanı bi kez gokla bakam...

— Tomarınan pangonot nasıl gokarsa, ayni öyle...

— Ne yazıyor orada?..

— Melmeketi ancak özel teşebbüs galdırabilir deyi yazılı...

Okuma bilenlerden Kavak fidecisi Yaşar Efendi uzandı:

— Bak onun yanında da Bölükbaşı'yı yazıyor. Oku bakam Hafız, ne yazıyor?..

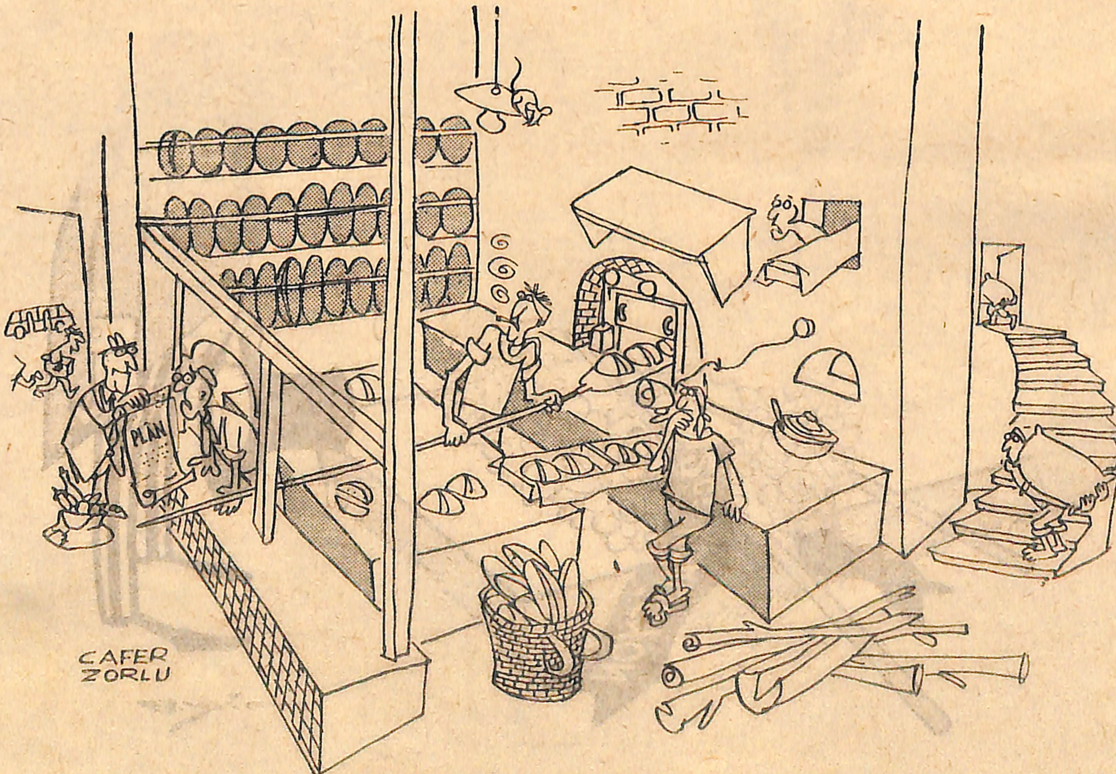
— Bölükbaşı'ya Başvekillik virmişler emme gabul itmemiş. İsmet Paşaya yol göstetirim dirmiş...

— Ben bi kez İstanbul'a getmiştim. Orada bi Ahırkapı Feneri diyerekten fener var. Bafurlara yol gösteriyor. Dimek o fener, Bölükbaşı'nın Ahırkapı şubesi... Başga ne dimiş Bölükbaşı?..

— Biz erkeyik, dimiş. 22 Şubat ağşemi, Hökümata destek olup gönsümü gurşunlara garşı gerdim dimiş...

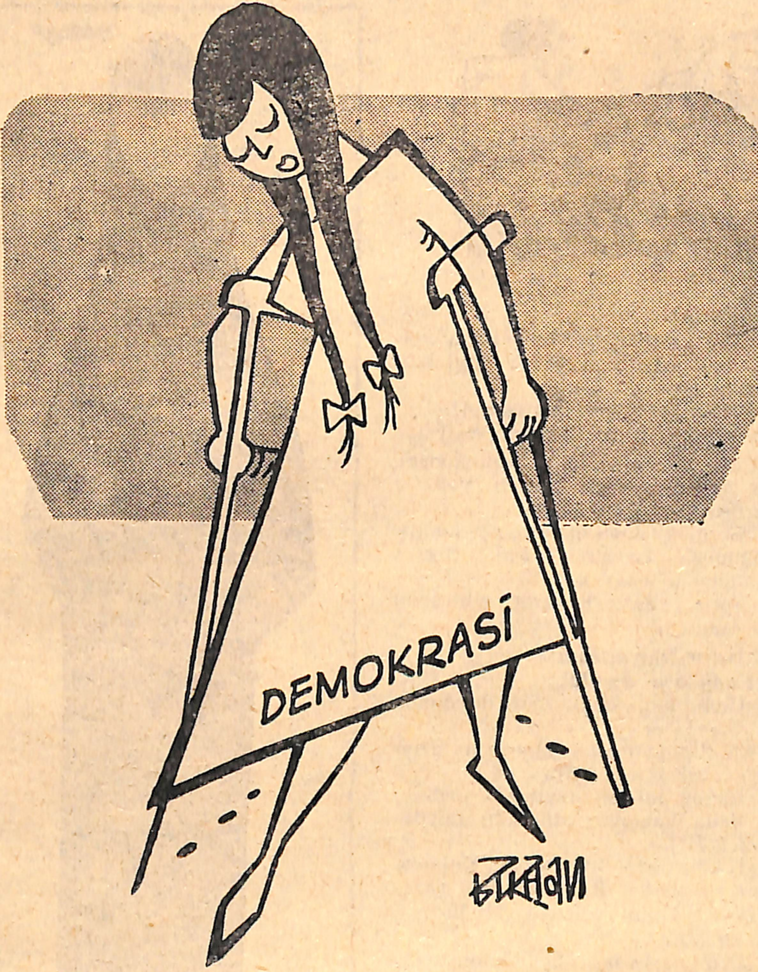
İmamın çobanı Arap Mestan başıyla tasdikledi:

Türkiye plânlanıyor (Gazeteler)

— Ver bir ekmek!..

Memleketimizde çocuk felci artıyor.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

— Aslandır vallaha bizim Bölükbaşı... Geçende Bayram ağnattıydı. İstanbul'a bi Alaman cambazhanesi gelmiş. İçerisinde sekiz dene de aslan varımış... Bölükbaşı bunu duyuncek, Hökümata bi sual sormuş. İsmet Paşa'ya dimiş ki, «Türkiye'de benim gibi bir arslan var iken, ne deyi milletin parasından masarif iderek Alaman aslanları getirdiniz?» deyi diklenmiş...

Muhtar Şerif Hafız'a sordu:

— Bölükbaşı'yı yazan yer ne gokuyor?..

Hafız, gazetenin orasını kokladıktan sonra yüzünü biraz buruşturdu:

— Ağam, ayni davar postu gibi gokuyor...

Arap mestan öfkelendi:

— Davar postu değeldir o... Aslan da ayni öyle gokar...

Muhtar işi yatıştırmak istedi:

— Len oğlum, ne öfkeleniyon?.. Belkim üzerindeki, davardan yapma aslan postudur?.. İnsan bilmeyincek ittialanmamalı...

— Siftahtan ben goklamışım, bana eşki gavun gokusu geldiydi. Acap ora nire?.. Vir bakam gazatayı...

Şerif ağa, gazeteyi eline alıp burnunu gezdire gezdire her tarafını kokladı:

— Hah buldum, dedi. Eşki gavun gibi bura gokuyor... Ne yazılı şuracıkta Hafız?..

Hafız, iki hecelemeden sonra söktü:

«— Kovalisyon yaşıyacaktır» deyi yazmış ağam...

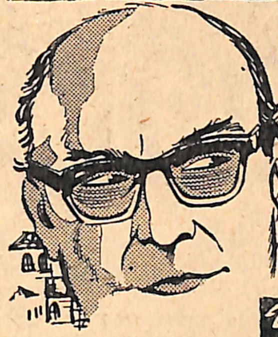
Muhtarın yüzü güldü. Kâmil Ağaya döndü:

— Ağam, dedi, Avşar'a habar sal, bundan kelli gokusuz gazata istemeyik. Bu meretin gokulusu olunca, âmâ olsan bilem okursun... Okumak ne dimek?.. Gazatanın ucunu, başını, içini, ardını burnunun ucunda gezdiri gezdirivir, melmekette ne işlerin olduğunu beş dakkada ağnarsın, değel mi?..

Ötekiler başlarıyla tasdiklediler. Muhtar ilâve etti:

— Mestan!.. Var git Keltoş Nuri'ye habar it, bize birer demii çay getsin, ağnadın mı?..

ADNAN VELİ

Paris masalı!

Sahnede bir havuz var: İçinde, su ışık olmuş, ışık su... Kızlar yüzüyor bu sularda, çıplak kızlar.. Penbeyle sarı karışık vücutları, et değil, kemik değil, içi lezzet ve şerbet dolu birer dilim Manisa kavunu!.. Gözlerinin yeşili, suyun yeşili içinde bile ayrı bir ışıkla parlıyor!

İlk uçağı gören yaban adamı bönlüğüyle şaşmama gülmeyiniz. Bizim Anadolu Kulübünün yemyeşil bahçesindeki havuz bile bütün yaz, içinde yaprak döküntüleri uçuşan, bomboş, kupkuru bir mozaik çukurudur!

Sahnede bir şelâle var: Su, ışıl ışıl, köpük köpük, çağıl çağıl kayalardan kayalara dökülüyor ve önünde, kıvranışlarını bu âhenge uydurmuş çıplak kızlar: El değmemiş, dudak değmemiş, burun değmemiş dipdiri vücutlariyle raksediyorlar...

Sahnede bir ışık çeşmesi var: Renkli fıskiyelerin serpintileri önünde bir çift, dansediyor... Dans mı?.. Ne dansı?.. Kanatsız vücutlariyle uçuyor, süzülüyor, bir penbe fıskiyeden bir mavi fıskiyeye, renkten renge, ışıktan ışığa konuyor!

Sahnede ondört kız var: Başlarında, esatir kuşlarının tüylerinden köpük köpük sorguçlar, kalçalarından yere kadar dökülen yıldız yıldız ipekler ve... Penbe uçları göğe bakan yirmi sekiz meme!.. Bu numaranın adı: Gümüş yağmurudur!

Sahnede Hind gecesi var, Paris gecesi var, Versailles gecesi var... Araplar var, denizciler var, canbazlar var... Bir de hokkabaz var!

Canbazlara, bizim politika canbazlarımız bile yetişemez. Hünerlerinden bir tekini söyleyim:

Ortaya on altı ayaklı bir merdiven kurdular ve dört genç, bu merdiveni indi, çıktı... Nasıl mı?.. Başaşağı... Nasıl mı?.. Elleri üstünde... Nasıl mı?.. Tek, evet tek elleri üstünde bütün vücut yükünü taşıyarak, dengesini bozmadan...

Ama hokkabaz, hayal ötesi bir adamdı... Anlatayım: Önce sahnede güzel, sevimli bir yüz güldü. Arkasında büyük, beyaz karolu, şık bir simokin... Halkı selâmladı ve: «İsteyen buyursun» dedi...

Böyle dâvetlerin baş heveslileri Amerikalı «Çocuk-adamlar» dır...

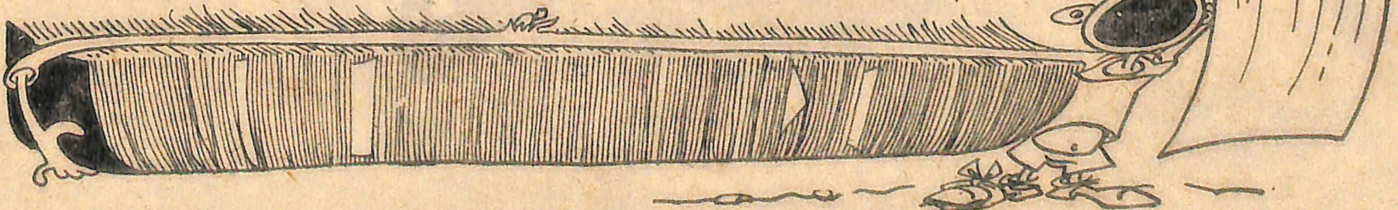
Kadını, erkeği, genci, ihtiyarı üşüştüler...

Önce, birer birer hepsinin elini sıktı, omuzunu, yanağını okşadı. Sonra...

Sonra, cebinden bir avuç bilek saati, birkaç para cüzdanı, birkaç pantalon kayışı, birkaç kravat, birkaç dolmakalem çıkardı ve sahnedekilere dağıttı.

Bu bilek saatlerini, onların ellerini sıkarken söküp almıştı. Bu para cüzdanlarını, pantalon kemerlerini, kravatları, dolma kalemleri, onları okşarken aşırmıştı.

Bereket versin bunları yalnız Lido'nun sahnesinde yapıyor, politika sahnesinde değil!

dolmuşta 6 ncı yolcu!

Rıfat Ilgaz

ÖNÜMDEN hızla geçen arabaya seslendim:

«Taksim!»

Araba yavaşladı, kenarda durdu, tam bineceğim sırada arkamdan biri hızlandı, bir omuzda beni yana fırlatarak, yapıştı arabanın kapısına yapıştı. Öndeki boş yere geçti kuruldu. Ben kalmıştım açıkta.

Herif dişlerini göstererek açıktan açığa sırıttı. Alaylı bir gülüştü bu. İçimden Türk Ceza Kanununu il gilendiren ağır bir küfür geçirdim. Herifin kılı bile kıpırdamadı ama, şoför yüzümün alfabesini çabuk çözdü. Hâlâ gaza basmıyor, dostça bana bakıyordu. Arkada oturan üç kişiye dönerek:

«Biraz sıkışıverin de...» dedi, «Beyi de alalım!»

Dipte iki kadın oturuyordu, başta memur kılıklı bir erkek.

Şoförün bu isteği erkeğin hoşuna gitmiş olacak ki hafif bir sürtünme ile biraz sola doğru kaydı. Kadınlar da içiçe geçtiler. Bana yer açılmıştı. Girdim, oturdum.

Memur kılıklı bay, boyuna kadınlara yükleniyor:

«Buyurun, rahat oturun canım!» diyordu, «Arabayı satın almadık ya...»

Bir konuşma vesilesi bulduğundan memnun, kadınlara döndü:

«Efendim, dedi, malûmya, hep iş güç sahibiyiz... Arkadaşı bekletmektense... Biraz sıkışıveririz, olur biter!»

«Aman efendim,» dedim, «Çok teşekkür ederim... Vallahi şoför arkadaş çağırmasaydı, emin olun rahatsız etmezdim!»

Şoför başını geri çevirdi. Durumu inceledikten sonra:

«Bak keyfine abi!» dedi, «Seni yol üstünde bırakmak bize ayıp olacak. Hak senindi çünkü!..»

«Mersi!» deyip kesmek istedim. Tıkanıklıktan faydalanarak bir sigara yaktı, bir de bana uzattı:

«Yak abi!» dedi, «Olur böyle şeyler... Boş vereceksin! Sabahtan akşama kadar ne filmler geçiyor başımızdan. Geniş olacaksın!»

İster istemez sigarayı aldım. Yasağın birden kalktığını anlayan şoförün yanındaki yolcu da çıkardı paketini, bir tane de o yaktı. Yanımdaki memur kılıklısı da çıkardı bir Yenice paketi, tuttu kadınlara:

«Yakmaz mısınız?»

Hiç nazlanmadılar. Bir de kendisi ateşledi. Biz, beş yolcu şoförle birlikte tüttürüyorduk. Hemen bütün camlar indirilmiş olduğundan içerde duman kalmıyordu. Ama beni bir omuzda saf dışı yapan altıncı yolcu:

«Buldunuz sigara içecek yeri!» dedi.

Yanımdaki memur kılıklısı dayadı Yenice paketini burnuna:

«Buyurun!» dedi, «bir tane de siz yakın, canınız çekiyorsa!»

«Ben sigaranın nerde içileceğini bilirim!»

«Nerede içilirmiş sigara?»

«Her halde bu arabada içilmez!»

«Haklısınız belki ama... Pencereler açık, içerde duman kalmıyor, sonra biz hepimiz içtiğimize göre...»

«Ben içmiyorum işte!..»

Şoförün yanında kendi halinde oturan yolcu birden atıldı:

«Sen bu dolmuşta fazlasın arkadaş!» dedi, «Bu arabalar beş kişilik. Sen altıncısın! Arkadaşın yerine zorla geçtin sen, anladın mı?..»

«Kimin yerine geçmişim?»

«Bilirsin kimin yerine geçtiğini... Arkadaş, Taksim, diye bağırdı. Şoför onun sesini duydu da bastı frene. Bir omuz vurdun, geçtin yerine! Açıkgöz, sen de!»

«Ne?.. Hakaret ha!..»

«Nedir bu hakaret olan?»

«Açıkgöz dedin ya!»

«Açıkgöz demek hakaret oluyor demek! Açıkgözsün, hem de nasıl açıkgöz! Zorba açıkgözlerden!»

«Bir hakaret daha!»

«Neymiş hakaretin ikincisi bakalım?»

«Zorba demedin mi şimdi!»

«Dediiim!..»

«İşte o da hakaret!»

«Vay zorba vay... Adamı bir omuzda fırlat kenara. Geç yerine otur. Açıkgöz diyene, zorba diyene de hakaret ediyorsun, de sonra!.. Vay açıkgöz vay!.. Vay zorba vaay!»

«Şoför efendi, hemen dur trafik polisinin önünde!... Dâvacıyım bu adamdan!.. İşittiniz ya!.. Boyuna hakaret ediyor!»

Şoför arabayı gazlarken:

«Geeeç,» dedi, «Biz öyle bir şey işitmedik!»

«Ne? İşitmediniz mi? Bana zorba dediğini... Açıkgöz dediğini işitmedin ha!»

«Vallaaa!.. Ben duymadım!»

Durumun gerginliğinden faydalanarak neredeyse kadınların kucağına oturan memur kılıklı yolcuya sordu:

«Geriden duyulmuyor ne konuştuğunuz... Pencereler açık! Sigara dumaniyle uçup gidiyor!»

«Yani bana hakaret edildiğini duymadın?»

«Hayır, duymadım!»

Kadınlara döndü:

«Hanımlar!» dedi, «Siz duydunuz tabii?»

En dipte oturan sigarasını uzun uzun çektikten sonra:

«Birşey mi diyorsunuz?» dedi.

«Bana hakaret edildiğini duydunuz tabiî?..»

«Hiçbir şey duymadım. Kulaklarım rahatsız... Raporum bile var!»

İkinci kadın yolcuya döndü:

«Ya siz?»

«Ben arkadaşımla konuşuyordum!»

«Yani duymadınız?»

«Duymadım!»

Sıra bana gelmişti:

«Sen de duymadım diyemezsin ya!» diye çevirdi başını.

«Ben mi?» dedim, «Duydum, duymaz olur muyum!»

«Oh be! Çok şükür dürüst bir vatandaşa rastladım! Duydunuz demek?»

«Duydum!»

«Yani bana açıktan açığa hakaret ettiğini duydunuz demek?»

«Evet gayet iyi duydum. Kulaklarım iyi işitir. Raporlu da değilim... Arabaya bindiğinizdenberi sizi dinliyorum. Yalnız hakaret edildiğini kesin olarak söyliyebilirim ki, duymadım!»

«Duymadın ha! Sana da teessüfler! Yalnız şunu da unutmayın sigaralarınızdan her çektiğiniz nefesle bana durmadan hakaret etmektesiniz. Ama siz bunu anlayacak durumda ve ehliyette değilsiniz!..»

Şoförle kendi arasında oturan, ensesi usturayla kazınmış yolcu, tam sigarasını camdan atacaktı ki, bu söz üzerine bir nefes daha çekti, yüzüne doğru üfledi:

YAZISIZ!..

«Hakaret bu kadar ucuzlamışken...» dedi, «Dur, şu sigarayı bir daha çekeyim!»

Parmaklarının arasında kaybolan sigarayı bir daha, bir daha çekti. Boşalttı dumanlarını zorbanın yüzüne.

«Öfff!.. Hakaret dediğin bu kadar olur işte...»

«Türk Ceza Kanununda bir madde mi var yoksa, sigara dumanının hakaret olduğuna dair?..»

«Açıktan açığa hakaret bu!»

«Nerden çıkarıyorsun bunları?»

«Hem de hakaretin son perdesi!»

«Hakaretin ne demek olduğundan senin haberin yok be! Hakaret demek, bir vatandaşı kolundan tutup bir yana çekmek, sonra geçip yerine kurulmak!»

«Hakareti sen mi öğreteceksin bana!»

Taksim durağına gelmiştik!

«Evet!» dedi, «Gerekirse ben de öğretebilirim!»

«Hadi bakalım göster hünerini de görelim!»

«Git işine!» dedi, «Bu yaşa gelmiş, öğrenmemişsin de...»

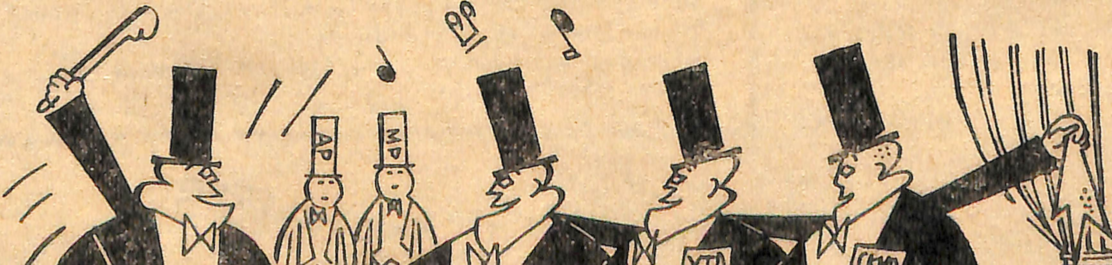
«Canım bundan sonra öğreniriz!»

İkisi de inmişlerdi arabadan. Ensesi kazınmış yolcu:

«Vallaaa...» dedi, «Benim bildiğim sigara dumaniyle hakaret olmaz!...»

«Ya neyle olur?»

«Bazı insanlar vardır, duruşlariyle bile hakaret ederler karşısında-

Alooo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları... 315 metre kısa dalgadan Cumhuriyet Halk Partisi, 513 metre uzun dalgadan Koalisyon Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz! Bu haftaki programımızı günümüzün en tanınmış ses ve söz yıldızlarına ayırdık. Umut ve temenni ediyoruz ki politika konserinde mikrofon acemiliği çeken bu ünlü sanatçılar bugünkü özel programlarında size çok eğlenceli dakikalar yaşatmak çabasını esirgemiyeceklerdir.

Günün ilk sanatçısı, C.H.P. Halk Türküleri Ekibinin 63 kişilik «Gençler Korosu» ndan Mardin Villetvekili Şevki Aysan!.. Talebeliğindenberi sesini ve nefesini Halk Partisine adamış bulunan bu genç ve tatlı sesli solistimiz, size bir Mardin türküsü takdim edecek:

Yücesinde Feyzioğlu beslenir,
Enginlnde Kasım Gülek süslenir,
Nüvit Yetkin kenar kenar hislenir,
C.H.P. dağını duman basmış hoooyyy!

Bir yanda kurumuş iri meşeler,
Gençler tırnağıynan toprak eşeler,
Birbirine girmiş beyler, paşalar,
C.H.P. dağını duman basmış hoooyyy!

Şevki Aysan'dan sonra Cumhuriyet Halk Partisi Halk Türküleri Şefinden klâsik bir şarkı dinliyeceksiniz. Ünlü siyaset bestekârı, dev sanatçı İsmet İnönü karşımızda!..

Bilmem bu grupla ben nasıl yaşıyacağım?
O daha genç yaşında, benimse geçti çağım!
Çekilmek mümkün olsa bırakıp kaçacağım;
O daha genç yaşında, benimse geçti çağım!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Şimdi de Adalet Partisi Gençlik Korosundan —Metin Toker için yakılmış— özel bir türkü dinliyeceksiniz:

Metin, bu debdebe var mı soyunda?
Motör yüzdürürsün Moda Koyunda!
Ustan bile yaya kalır oyunda!

Metin'im Metin'im anlı Metin'im.
Dâmatlar içinde şanlı Metin'im!

Metin'in alı var alı neylesin?
Köklere tutunmuş dalı neylesin?
Bu akıl ondayken malı neylesin?

Metin'im Metin'im peltek Metin'im.
Dâmatlar içinde bir tek Metin'im!

Kendisi için yakılmış türkü karşısında olağanüstü bir duygulanış gösteren Akis Gazinosu baş artisti Metin Toker, —klârnet ve darbuka refakatinde— huzurunuzda!..

Atımı bağladım sağlam meşeye,
Gülek'i bindirdim topal eşeğe!
Müsveddeler yaptım İsmet Paşaya!

Yazdığım nutuklar okunmaz oldu,
Savurduğum taşlar dokunmaz oldu!

Akis, bulanığı süzer sâf eyler,
Kulaktan kulağa türlü lâf eyler,
Ben kusur işlerim, paşam affeyler!

Ağzımın payını veremez kimse,
Böyle kayınbaba göremez kimse!..

İstanbul'da yine susuzluk başladı. (Gazeteler)

İstanbullu — Ne yapalım hemşerim, biz susuz yerde büyüdük!..

Bu haftaki programımızın son solisti, C.K.M.P. den Koalisyona giren Başbakan Yardımcısı Hasan Dinçer!.. Piyasaya yeni çıkmış bulunan bu amatör sanatkârımız İsmet Paşa'ya ithafen, günümüzün en sevilen bir parçasını, «Hancı» türküsünü okuyacak:

Birden meşhur oldum şaşkınım Paşam,
Bana bir Bellergal ver yavaş yavaş.
Ah!.. Bölükbaşını görmesin gözüm,
Bütün perdeleri ger yavaş yavaş.

Çektim ellerimi kara maşadan,
Ben artık vazgeçmem İsmet Paşadan!
Paşam n'olur, ikbâl denen şişeden,
Birkaç yudum daha ver yavaş yavaş!

Parti bohça oldu, yarısı yırtık,
Yıllardır bahtımın kapısı örtük,
Hasan bir de vekil olunca artık,
Taşları gediğe kor yavaş yavaş!

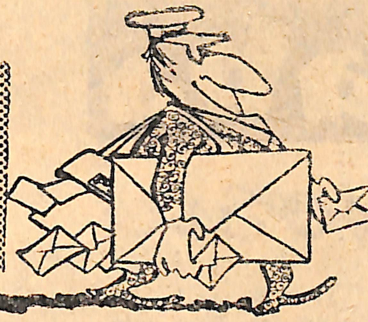
Ben o gece hem oynadım, hem içtim,
Hayalden hayale kanatsız uçtum!
Herşeyi bırakıp bu yana geçtim,
Döküldü alnımdan ter yavaş yavaş!

İşte Paşam, ben her zaman böyleyim,
Partiyi ne sen sor, ne ben söyleyim!
Yarı çökmüş bir binayı neyleyim?
Görmeye başladı kör yavaş yavaş!..

Stüdyomuzun sevgili ve değerli dinleyicileri!.. Bundan sonraki özel programlarımızın büyük bir kısmını dinleyici isteklerine ayırmayı size karşı önemli bir vazife telâkki ediyoruz. Arzuladığınız sanatkârları kendilerinden dinlemek istediğiniz türkülerle birlikte bize bildirirseniz isteklerinizi yerine getirmekten büyük bir haz duyacağız. Gelecek hafta tekrar buluşmak ümidiyle hepinize mutlu günler... Hoşça kalınız!..

Takdim eden: SİBEL MELİŞ

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Kılavuz!

Okudunuz mu?.. Osman Bölükbaşı, son nutkunda:

— «İnönü'ye, ne zaman başı sıkışsa yol gösterdim!» demiş...

Haaa, zavallı İsmet Paşa'nın neden ikide birde yolunu şaşırdığı şimdi anlaşıldı!

Şap!

Sağlık Bakanlığı, son aylarda artış gösteren şap hastalığına karşı yeni tedbirler almaya karar vermiş...

Aman çok iyiii... Bari ikinci koalisyon gemisini şapa oturmaktan kurtaralım!

Memnu çiçek

Talât Aydemir'e dostlarının gönderdiği bir demet karanfil cezaevine sokulmamış...

Biz bir «memnu meyva» bilirdik. Şimdi bir de «memnu çiçek» çıktı demek!

Pembe köşk!

Gözümüzü açtık: Çankaya Köşkünü gördük Ankara'da... Küçüklüğümüzde biraz daha pembeydi, soldu güneşte. Gene güneşten solmak iyi, güneşsizlikten soluyoruz biz günden güne: Duygularımızdan bahsediyorum.

Nice sahipler gördü Çankaya... Kurtarıcısını gördü, müzakerecisini gördü, komitacısını gördü, bugünkünü gördü nihayet. Bugününe henüz ad takmadık... Daha erken!

Günler sıcak. Güneşte, mavilikte, bayrak daha kırmızı görünüyor, uzun direğin tepesinde... Devletbaşkanı içerde ki, çekilmiş direğe... Uyku saati onun... Çok önemli bir sebep olmazsa ikiden dörde kadar uyuyor... Yerinde olsam pek uyuyamam!..

Parktan şehre bakıyorum tepeden... Ne uzak görünüyor şehir, ne huzurlu görünüyor, ne güzel görünüyor, ne pembe görünüyor... Gece konduların sefaleti vezinsiz, kafiyesiz şiir oluyor o uzaklıktan... Yapıların hesapsızlığı hoşluk oluyor... İnsanlara gelince, o kadar tepeden, zaten görünmüyorlar... Burada yaşıyan, toplumla ilgisini keserse şaşmamalı...

Gelecek ömrümde, ben bir toplumun başı olursam, Altındağ'da oturacağım!

Ekrem Alican'ın balonu!...

Söndü... Söneceğini biliyordum... «Aklı selim» konuşunca sönermiş balonlar. Ben sönmemişini seviyorum balonun. O kadar aklı selimci değilim... Kimin neye aklı selim dediğini de anlamadım şimdiyedek...

Hava pırıl pırıl... Gönüllerimiz de öyle olsa... Olmuyor... Yaz geldiğini bile idrak edemedik... Sayfiye, denize dalma gibi «insanî» istekler uyanmadı hâlâ içlerimizde...

Alican bir çıkış yapmıştı... Ben çıkışlara inanmam, çünkü sonunda kuzu kuzu «aklı selim» konuşur.... 55 lerden oturaklı bir ağa, bir meclisle oğluymuş gibi Alican, övünüyordu:

— «Gördü mü adamı, esaslı adam dayattı!..»

Biz ne dayatanlar gördük... Benim burda size sormak istediğim şu sevgili okuyucularım: İnsan haklı olur, haksız olur, bir şeyi inanarak yaparsa, neden evvelâ bu kadar şişinir de sonradan balonuna çöp batar?.. Ölsem dönmem!.. Sonra gelsin Mevlâna âyini!..

İsmet Paşadan başka «dayatan» tek kişi, İsmet Paşaya dayatan tek insan görmeğe hasretiz!..

Alican'ın balonuna gelince... Çöp batıp sönen binbirincisi....

Akbaba'nın Duygusu.

Çok kişi duygusuzlaştı, bizim Akbaba duygulandı tersine... İnsanlardan duygular, galiba kuşlara geçti..

Söyliyeceğimi en yumuşak kadifeden yapılmış eldivenlerle tuttuğum bir kalemle söylemek isterim...

Felâket'lerin en büyüğüne uğramış aileler var... Tabiî ölenle ölünmez... Ölünmez amma bir süre, bir sürecik, bir saygı duruşu gibi, bir kaç ay yakınları ses etmez, dünyadan elini eteğini çeker, fazla gezmez, fazla tozmaz, fazla hoplamaz... Nasıl olsa hayatın en büyük acıya galip geleceği zaman gelir kendiliğinden...

Amma, daha büyük bir acıdan üç gün sonra, girme, çıkma, dünya evine girme, kadeh tokuşturma... Bilmem bu «normale azami süratle dönüş» tablosunu seyreden yabancı tuhaf bir acı duyar: Egoist bir acı.. «Ben de mi bu kadar çabuk unutulacağım?» acısı...

«Efendim içten insan kahrolabilir, fakat dıştan....» Evet kimse ağıtçı istemiyor, amma dıştan da bu kadar bu kadar neşe saçmıyabilir insan, bir hatıra uğruna... Birkaç zaman...

Geçen gün Ankara'da bir lokantada kalabalık bir gruba rasladım da bu düşüncelerle sızladı içim dışım... Oğlan birini çok hatırlatıyordu, omuzlarına gömülü başıyla, kız da (güzeldi) gene birini hatırlatıyordu, iri alımlılığıyla, iri gözleriyle... Neşeliydi «birilerini» hatırlatanlar masası: Bir köşede kırk senelik mizahtan sonra, Akbaba, ince ince, yağmur yağmur ağlıyordu!.. Bilmem «sert» i yumuşak söyliyebildim mi?..

Şuur geldi:

Halikarnas Balıkçısı Ankara'daydı. Önünde trafiğin bozukluğundan, taşıtların durmadan adam ezdiğinden bahsediyorlardı. Halikarnas Balıkçısı diye şöhrete ulaşan «çelebi» kişi, başını salladı:

«— Adam mı eziyorlar, taşıtlara şuur gelmiştir de ondan eziyorlardır!..»

Ah, bazı müesseselerin önüne yarım düzine «şuurlu» taşıt dizilse, ah dizilse!..

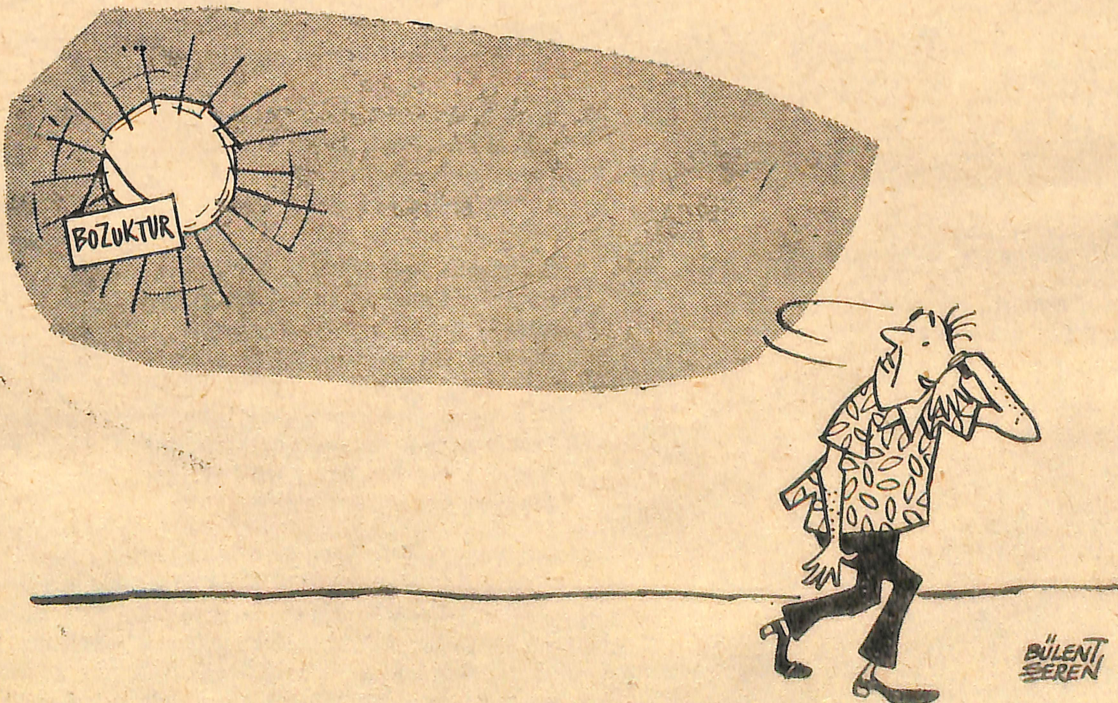
Sembol!

Dostane cinsinden... Tek düğmeli elbiselerde, ya iliğini düğmesinin hizasına uydursun, ya düğmesini iliğinin hizasına, artık içinden ve işine nasıl gelirse!.. Hep iki yakası dengesizlik halinde bu yüzden...

Elbisesini, partisini terkettiği gibi terketmiyeceğine göre, bir âyarlama yapmak zorunda bence...

Bir zaman geliyor, şuur altının etkisiyle, insanın içi dış görünüşüne öylesine vuruyor ki... İşte, bu birbirine bir türlü uymıyan düğme ve ilik, Bölükbaşının bütün hayatının sembolü... Zararsız sembolü!..

Nimet ARZIK

Yaz saatinin uygulanması başladı!..

Yumuşak G

BAHA ORAL

Alfabenin ileri gelen dört harfi (A) (B) (C) ve (D) bir tatlı bahar sabahı gezmeye çıkmışlardı. Alfabenin dar ve hudutlu sayfalarından kurtulacaklar, caddelerde, sokaklarda, kırlarda dolaşacaklardı. Hürriyet içinde gönüllerince yaşamak en büyük arzularıydı. Gerçekten bir süre sevinç içinde çılgınca gezdiler. Fakat (C) nin canı sıkılmaya başlayınca arkadaşlarından özür diledi:

— Kusura bakmazsanız ben döneceğim...

(C) Alfabenin onuncu harfi (H) ye delice âşıktı. Ondan ayrı yaşıyamıyacağını anladığı için koşa koşa gidip sevgilisini kucakladı. (P) yaman bir polisti. (C) ile (H) nin böyle diğer harflerin arasında ve açıkça sevişmelerini ahlâka ve adaba aykırı bulduğundan duruma müdahale etmek için tabancasını çekti.

(C) gözü açık bir harfti. İşlerin kötüye gittiğini anlayınca allem etti kallem etti. Rüşvet verdi. (P) yi kandırdı. Böyleçe (CHP) beraber oldular. (CHP) sonu iyi biten bir aşk hikâyesinin kahramanlarıydı. (CHP) milletin sevgisini kazanmıştı. Aradan yıllar geçti. (C) bu sevginin ve rahatlığın neticesinde şımarmaya başladı.

O tatlı gezintide kendilerini bırakıp giden (C) nin son zamanlardaki şımarıklığı (D) nin canını sıkmaya başlamıştı. Buna bir son vermek gerektiği inancıyla (H) yi (C) den iyice soğuttu ve (P) yi de kendi yanına aldı. Böylece (DP) milletin ikinci ümidi oldu.

Bir kaç yıl da böyle geçmişti. (D), (C) kadar da uyanık çıkmadı lükse, sefâhate, zulme başladı. (P) yi de kendine iyi bağlamıştı. Ama bu sefer (M) işe karıştı. (M P) ortaya çıktı. (MP) kendinden beklenenı yapacak durumda değildi. (C) yavaş yavaş eski itibarını kazanıyor, yeni, sanki yepyeni bir (CHP) oluyordu. Fakat (DP) bir kısım imkânları gayet iyi ayarlıyordu.

İşlerin böyle gittiği günlerin birinde sekiz on harf aralarına (MP) yi de alıp bir akşam oturup konuşmaya karar verdiler, hem eğlenecekler, hem dertleşeceklerdi. Toplantıda karışıklık ve kavga çıktı. Yarım saat sonra toz duman içinde kalan alanda (CKMP) görülüyordu. Bu hırçın harfler kendi aralarında da hiç anlaşamadılar.

Etrafta bir demokrasidir lâfı dolaştığı için mücadelenin sonu gelmiyordu. (CHP) tuttu (CKMP) ye yanaştı. Fakat (DP) ağır basıyordu. (CHP) olsun (CKMP) olsun çaresiz kalıyordu. Oysa yıllar geçiyordu. Yıllar ıstıraplı ve korkulu yıllar.

Bütün harflerin durmadan endişe ettiği bir zamanda (O) ne pahasına olursa olsun deyip hiç umulmadık şekilde (DP) nin hakkından geliverdi.

Millet yine sevinmişti. Ama bir küçük endişesini de saklamıyordu. Ya (O) da (P) ile birleşirse?..

Bu devrede (A) harekete geçti. Tam fırsattır diye düşünüyordu. (AP) oldu. (Y) nasıl yaptıysa yaptı (T) yi kandırdı. Kendince şöyle düşünüyordu: (T) okunuşta (D) ye yakındır. Hatta daha da serttir. Oysa (T) ne kadar sert olursa alsun başta (Y) vardı. Her ne hal ise, burdan da (YTP) çıktı.

YAZISIZ!..

(CHP) sonra (CKMP) derken (AP) derken (YTP) derken (MSP) harfler çorbaya dönmüştü. Bu karışıklığın içinde bir de (CKMP) çat dedi çatladı orta yerinden (MP) yeniden ortalıkta göründü.

Millet de ne yapacağını şaşırdı. (CHP) ye mi güvensek (AP) den yana mı olsak? (YTP) ne yapar acaba? (CKMP) nin kendine hayrı yok... (MP) için de bir şey söylemek şimdilik doğru olmaz diyordu. (O) ise pek öfkeli görünüyordu.

(A) gönlünü (F) ye vermişti aslında (P) den o kadar memnun değildi. (F) ile yanyana gelmenin heyecanını taşıyordu. (O) da (F) yi gözünün önünden ayırmıyor, of... of! diyordu.

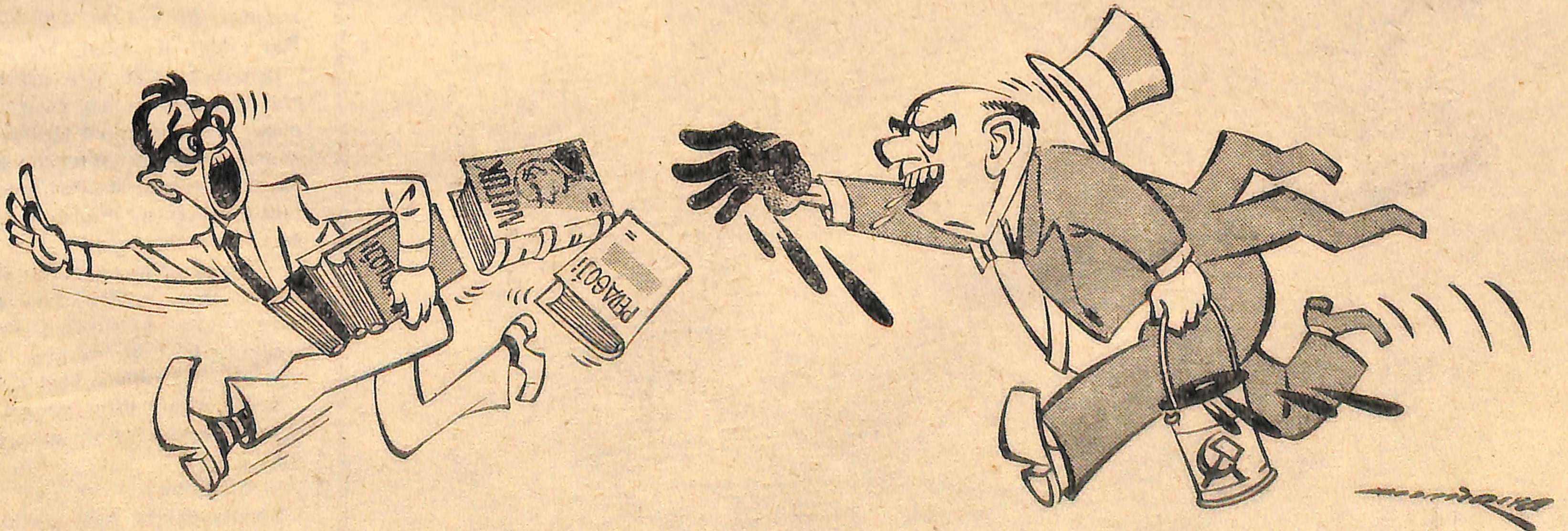
Masalcı baba bir ara durup etrafına bakınınca diğer harfler hep bir ağızdan bağırdılar, peki (yumuşak G) ne olmuş.

Masalcı baba beyaz sakallarını sıvazladı. Güngörmüş, çok yaşamış, çok bilmiş adamdı.

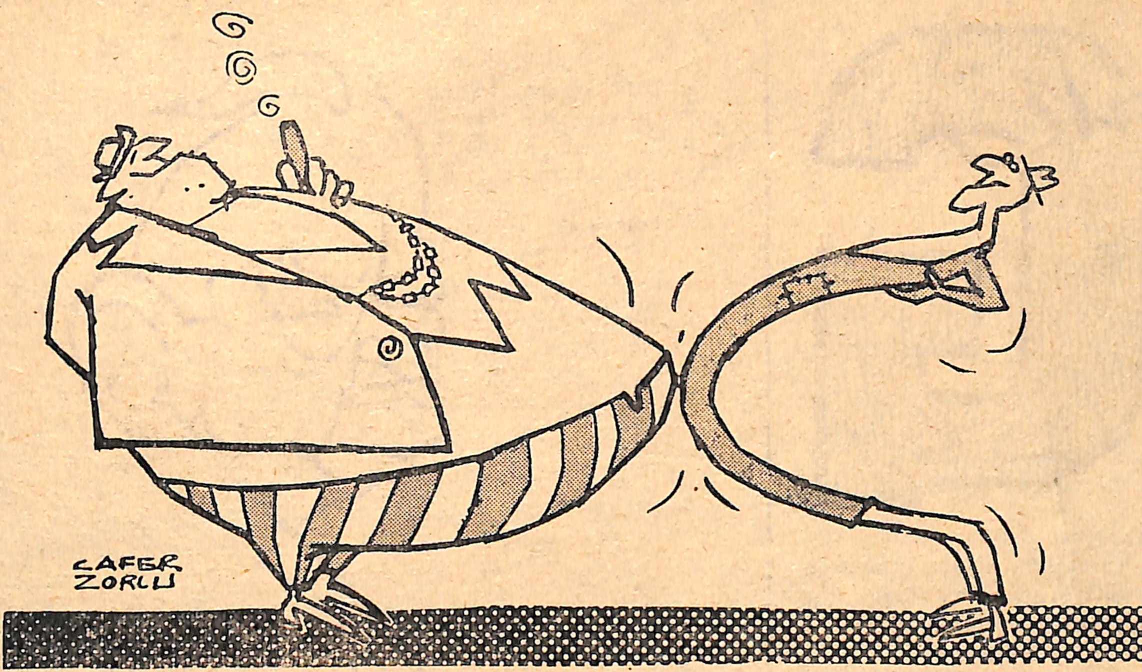
— Yumuşak G mi, dedi, o biçare bir türlü başa alınamıyor. Değil cümlenin, kelimelerin bile başına geçemiyor. Yumuşak, mahzun ve kendi içine kapanık!

Bu memleketin dertleridir yumuşak G!

Bir senatör «Bütün öğretmenler komünisttir!» dedi. (Gazeteler)

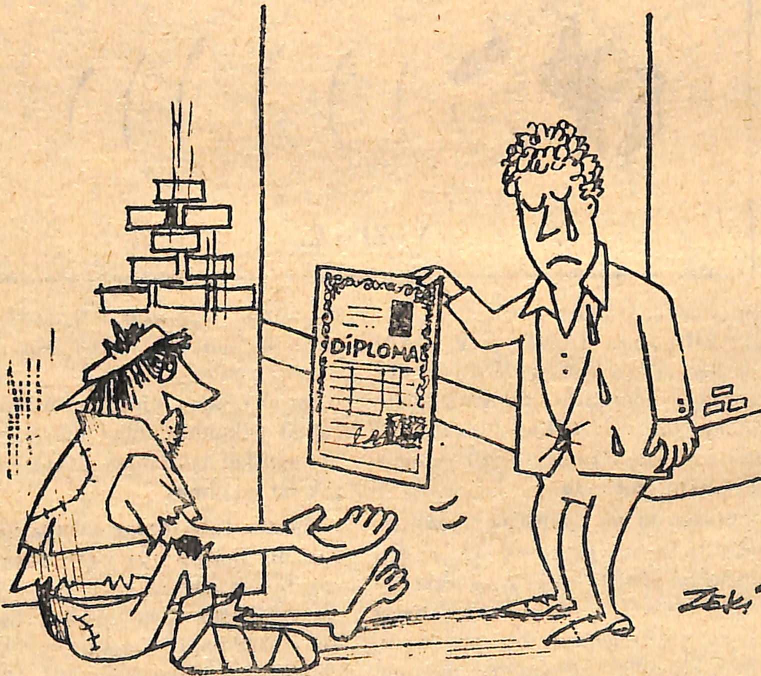

Öğretmen — İmdaaaat... Politikacı geliyor!..

Sosyal dayanışma!..

İki lise mezunu çöpçülük için müracaat etti.. (Gazeteler)

— Al. belki senin işine yarar!..

Hangisi acaba!

Genç kadın mavi ve baygın kokulu bir kâğıda tatlı bir mektup yazıyordu:

«— Sevgilim...

Seni o kadar özledim ki... Yarın akşam mutlaka gelmelisin. Her zamanki gibi başbaşa yemeğimizi yer, yıldızları seyrederiz. Sevgiler!..»

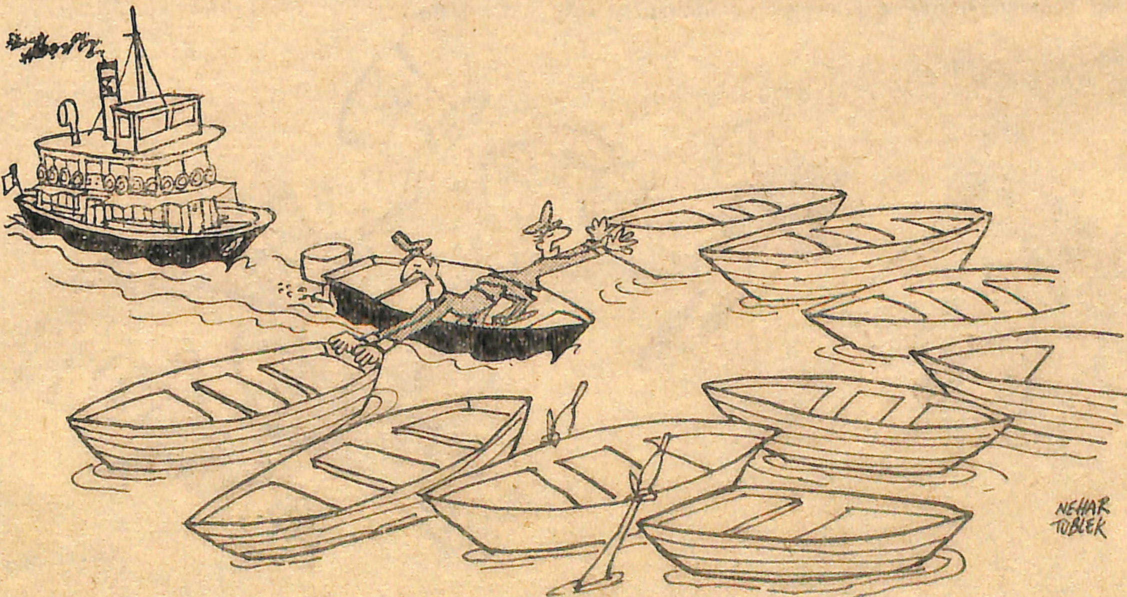
Bu küçük mektubun altına imza yerine rujlu dudaklarını yapıştırdı. Kâğıdı zarfa yerleştirip kapattıktan sonra, düşünmeğe başladı:

— Acaba, Can'a mı, Hayri'ye mi yoksa Nuri'ye mi göndersem?..

Nihayet Hayri'de karar kıldı ve gönderdi Akşam, bu heyecan verici dâveti alan Hayri de kendi hesabına işin içinden çıkamamış, imza yerinde durmadan kendisine tebessüm eden kırmızı dudaklara bakıp düşünüyordu:

— Hay Allah! Acaba bu mektubu, Jale mi, Lâle mi yoksa Piyale mi yazdı?..

Çok sıkışan liman trafiğe açılacak.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

İSTANBUL'D

PABUÇ

BARDAKLARDAN boşanırcasına bir yağmur, ardından hemen sel sele. Ayağımdaki pabuçlar bir anda giyilmez hâle geliverdi. Vıcık vıcık. Hava da bir soğuk ki!

Her istediği an, herhangi bir ihtiyacını karşılayıverip, cebinde, câri hesabında gene de yığınla para kalan mutlulardan hemen hemen hiç olmadım ya, o gün nasılsa birkaç para vardı cebimde; kira, et, ekmek, su, gaza gittikten başka. Daldım bir ayakkabıcı dükkânına. Derdim, hem ucuz, hem de sağlam bir pabuç alıp, ayağımdaki vıcık vıcıklıktan kurtulmak.

Ben, sağlam ve ucuz ardındaydım bütün müşteriler gibi. Dükkân sahibi de tam tersi: Çürük ve pahalı. Aramızda bir çekişme, bir gizli harptir başladı:

— Aman efendim, hem ucuz, hem de sağlam!

— Daha iyisi yok mu?

— Bundan iyisi can sağlığı beyefendi!

— Sevmedim biçimini. Ben altı şöyle şeylisini...

Derken, lâfı ağzımdan kaptı:

— Haa, kavçuklu istiyorsunuz? Tamam. Fevkalâde zarif, zarif olduğu kadar da sağlam bir çift ayakkabım var. Kırk üç giyiyorsunuz değil mi? Talihiniz varmış. Bakın, hâlis...

«Bilmem ne kavçuğu» dedi. Unuttum şimdi hangi memleketin kavçuğu olduğunu. Diller dökerek, kaş göz oynatıp süzerek beni kafese koymağa çalışıyordu. Ayağımdakileri çıkarmıştı, yenilerini giydirdi. Ayaklarım hiç de güzel olmadığı halde, bir öğme, bir göklere çıkarma, hani nerdeyse güzelliklerine benim bile inanasım gelmedi değil.

Uzatmıyalım, alladı, pulladı, telledi, yutturdu. Yutturdu, çünkü daha İkbâl kahvesine geldim gelmedim, arkadaşlar baktılar, bakınca da: «Burnu açılmış!» dediler. Vay anasını... Bu muydu göklere çıkardığı şahin? Kuzgundu bu kuzgun!

Dışarda hâlâ kıyasıya yağmur, soğuk. Üşendim sıcağı sıcağına gitmeğe. Yarın uğrarım dedim. Ertesi gün sabahleyin geçerken uğradım. Nerde bir gün önceki güler yüz, tatlı dil Ters tarafından kalkmışçasına bozuk bir surat:

— Efendim? Ne? O da bir şey mi? Maşayı ısıtıp ayrılan yere sokun, kavçuk erir, sıkıştırın, yapışır!

Elinde kirli bir paçavra, dükkânının tozunu almağa koyuldu.

Dediği gibi yaptım, olmadı. Ertesi sabah gene uğradım ama, çekinerek:

— Günaydın!

Umutla döndü, beni görünce bozuldu:

N ÇİZGİLER

PAHALI

— Efendim?

— Dediğiniz gibi maşayı ısıttım... Sözümü şıp, kesti:

— Olmadı mı? Yapamadınız mı? Anlaşıldı. İyi ya, yarın getirin teki, bırakın burada, yapalım!

— Uzun sürer mi?

— İki dakikalık iş!

— Mâdem iki dakikalık...

Gene kesti sözümü:

— Türkçe anlamıyor musunuz? Çince söylemedim değil mi?

Beni unuttu, ta karşıdaki bir esnaf ahpabına:

— Ne haber? dedi. Ne haber bu haftaki Fener - Beşiktaş'tan?

Ertesi gün teki götürdüm. Vay sen misin? Tek lâf etmedi ama, davranışı insanı yerin dibine geçirecek cinstendi: Yüzüme bile bakmadan teki aldı, dükkânının taa öbür köşesine fırlattı:

— Akşama geçerken alırsın!

Akşam, geçerken uğradım:

— Benim şey...

— Yapılmadı daha!

— O halde yarın sabah uğrarım..

— İyi ya.

Ertesi sabah, ertesi akşam, daha ertesi sabah, daha ertesi akşam. Bende de sabır hani tümen tümen. Daha daha ertesi sabah:

— Eeeeh sen de, dedi. Acelen ne?

Sabrın da bir haddi vardı:

— Evlâdım, dedim.

Ardını getirtmedi:

— Ben senin evlâdın değilim!

— Peki ama...

— Pekisi mekisi, başlatma şimdi pekisinden!

— Ne demek istiyorsun yâni?

— Yani sensin, ebu ceddin Yani!

— Yahu sabah sabah...

— Ben senin karın mıyım da bana yahu diyorsun?

Baktım, uzun uzun baktım. Buna da içerledi:

— Ne bakıyorsun, tanıyacak mısın? Tanı. Geçti o devirler artık. Sen sensin, ben ben!

İyi, güzel öyledir, yüzde yüz öyle olması lâzım ama, delikanlı nerdeyse dövecek!

— Ver pabucu!

— Yapılsın sonra!

— Ne zaman yapılacak?

— Ne zaman yapılırsa!

— Sen ne biçim esnafsın Allah aşkına?

— Beğenemedin mi?

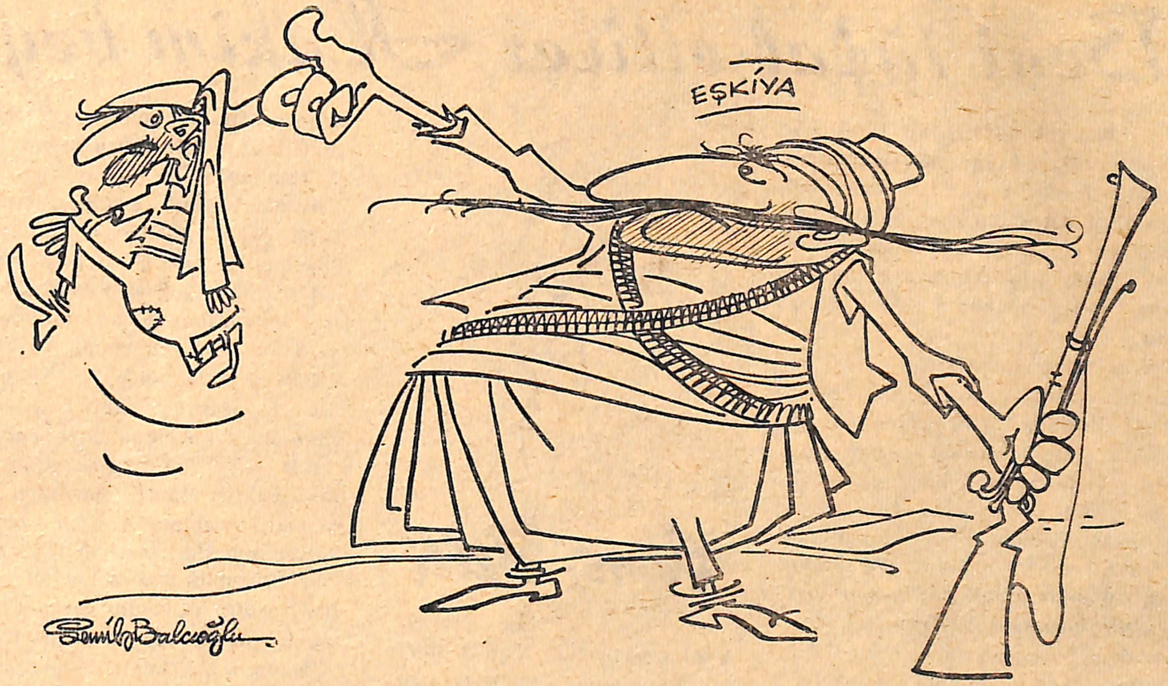
— Sizlerden esnaflık çoook uzak, dedim.

Yakama sarıldı, bas bas bağırmağa başladı:

— Bizlerden ha? Bize ha? Bizim millete dil uzatırsın ha?

Bir kalabalık, bağırıp çağırma, bir kıyamet. Hürriyet Meydanına kendimi zor attım...

Orhan KEMAL

Doğulu kalkındı!..

Merdane!

Kadın, komşusunun kapısını çaldı:

— N'olur senin merdaneyi bugünlük bana ödünç versene; pasta yapmak istiyorum da...

Komşu hanım:

— Verirdim kardeş verirdim ama... dedi, bizimki henüz eve gelmedi!..

Talihsiz!

Adamcağız arkadaşına dert yanıyordu:

— Birader kadından yana hiç talihim yok! Üç kere evlendim; birincisi bütün paramı aldı kaçtı; ikincisi en yakın arkadaşımla aldattı; üçüncüsü ise hâlâ oturuyor!..

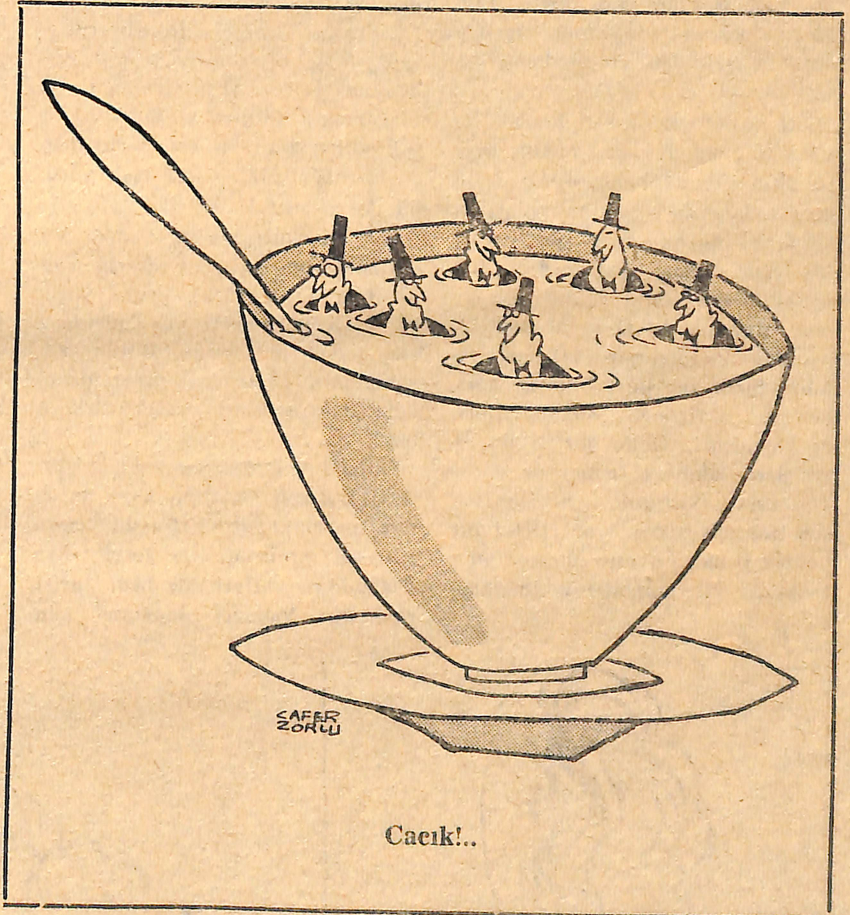
Süt çocuğu

Helecanlı bir sahne filme alınıyordu. Rol icabı genç kızın arslan kafesine girmesi lâzımdı. Rejisör bağırdı:

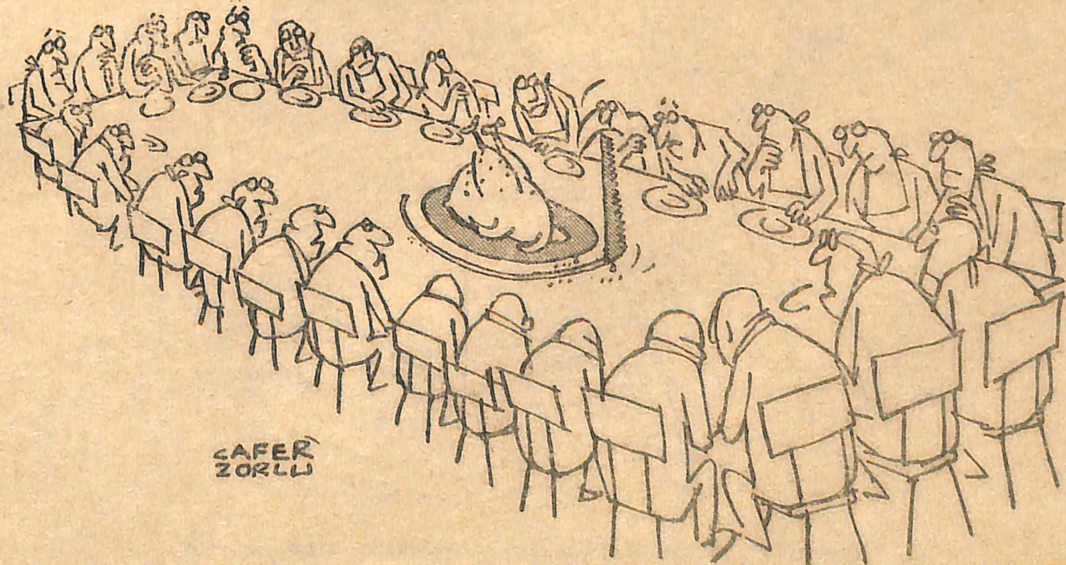
— Korkmayın, arslan size bir şey yapmaz; biberonla beslenmiştir.

Genç kız cevap verdi:

— Ben de öyle; ama canım arada bir biftek yemek istiyor!

Cacık!..

YAZISIZ!..

Beni iğfal ettiler Hakim bey!

— Ben çok talihsiz bir kızım hâkim bey!.. Keşke hiç doğmasaydım!.. Keşke o gece annemle babam sabaha kadar devam eden bir eğlence yerine gitselerdi de dokuz ay sonra ben dünyaya gelmeseydim!... Ne yaparsınız... Alın yazısı bu...

Ben yalnız talihsiz bir kız olsam neyse... Üstelik çok safım hâkim bey!.. Kalbim, içine antep fıstığı doldurulmuş cam kavanozlar gibidir... Hele ruhum, pınar suyu kadar şeffaf ve berrak...

İnsan dediğin içi-dışı bir olmalı, değil mi hâkim bey?.. Ruhumun ve kalbimin şeffaflığına uysun diye çamaşırlarımı, elbiselerimi bile hep saydam kumaşlardan seçerim... Külotum, kombinezonum, geceliğim sütyenim sigara dumanı gibi —üfleyince uçuverecekmişcesine— ince tül kumaşlardan yapılmıştır. Eteğimin, blûzumun naylonu, naylonların en safından, en saydamından seçilmiştir...

İşte ne olduysa bu saflığımdan, bu saydamlığımdan oldu hâkim bey! Durakta otobüs bekliyordum... Bu genç adam da yanıbaşımdaydı... Gözlerini blûzumun gergin yuvarlaklarına dikmiş bakıyordu... Bakışları daha sonra şeffaf blûzumun altından hayal-meyal seçilebilen kombinezonumun askısına takıldı. Sizin zevkinizi bilmem ama, ben askısı fiyonglu kombinezonlara bayılırım!.. Onun gözleri bu fiyonglara takılınca benim de gözlerim ona takılıverdi... Dedim ya, çok saf bir kızım ben... Belki bir konfeksiyoncudur diye düşündüm... Belki de bir kombinezon imalâtçısı...

Şemsi Belli

Sözü uzatmıyalım hâkim bey, otobüs durağında bu beyle tanışıverdik.

Şık bir araba geçiyordu caddeden.

— Taksi!... dedi, durduruverdi arabayı. Ne bileyim ben, beni gezdirecek veya konfeksiyoncu ise mağazasına götürecek sandım...

Bindiğimiz araba bizi uçururken o, parmağımdaki yakut taşlı yüzüğü işaret ederek:

— Yüzüğünüz çok şık!.. dedi. Ve parmaklarımı avuçları arasına aldı. Dedim ya saf bir kızım, yüzüğümle ve parmaklarımla ilgilenince onu kuyumcu sandım. Bütün kuyumcuların eli sıcak mıdır bilmem, ama onun avuçları sıcacıktı hâkim bey!..

Güzel bir gazinonun önünde durduk. Boğazın sularına karşı tertemiz masalar vardı. «Bu da benim gibi saf bir insan olsa gerek» diye düşündüm. «Herhalde beni turist zannetti. Yabancı olduğum için memleketimizin misafirperverliğini gösterecek» diye mırıldandım kendi kendime.

Akşam yemeğini beraber yedik. Bana çeşitli sualler sordu. Sonra boynumdaki kolye ve göğsümdeki iğneye dikti gözlerini. Saf olduğumu biliyordum ama tahminimde herhalde yanılmamıştım. Kuyumcu değilse bile herhalde bir mücevherat mağazasının sahibi olmalıydı. Elini önce boynuma attı, kolyemi tetkik etti... Sonra göğsümdeki iğneye baktı... İğneye bakarken parmakları blûzumun ince kumaşından sütyenimin tül kenarına değiyordu.

— Blûzunuzu kendiniz mi diktiniz? dedi. Ve benim cevap vermeme zaman bırakmadan ilâve etti: «Çok tatlı bir kumaşa benziyor!..»

Hem konuşuyor, hem de sağ elinin parmaklarını blûzun yakasından içeri doğru kaydırarak kumaşın cinsini yoklamaya çalışıyordu. Bu defa aklıma tüccar-terzi olması ihtimali geldi.

Gazinodan kalktıktan sonra yine taksiye bindik ve bilmediğim bir sokakta bilmediğim bir eve gittik. Arabada iken başını omuzuma dayadı ve yine ellerimi avuçlarının arasına aldı... Aldı ama ne bileyim ben, uykusu gelmiştir, yorulmuştur zannettim.

Yirmi iki yaşındayım hâkim bey, bu yaşa kadar bekâr evi görmemiştim. Onun evinin kapısından içeri girdiğimiz zaman hem saflığımı düşünüyor, hem de onun zekâsını takdir ediyordum.

— Ne akıllı, ne zekî çocuk!.. diyordum. Nereden de anladı benim hiç bekâr evi görmediğimi, her halde bana evini gezdirecek!..

Siz de bekârken elbisenizin askısını kapının arkasına mı asardınız hâkim bey?.. O, öyle yapmıştı... Odasının duvarları çıplak artist resimleriyle doluydu... Üzerinde kauçuk bir Amerikan yatağı bulunan somyası çok rahattı...

Sıcağa hiç tahammül edemem hâkim bey!.. Boğazdaki serin gazinodan dört yanı kapalı bekâr odasına girdiğim zaman sıcaktan bunalıverdim. Dedim ya, o kadar safım ki, birşey yaparken içimden hiçbir kötülük geçmez!.. Hemen blûzumun göğüs düğmelerini çözdüm ve elime geçirdiğim bir gazete ile yelpazelenmeye başladım.

Yanıbaşıma oturdu, elinin tersiyle iki yanağıma deydi. Yüzüm çok yanıyordu hâkim bey!.. «Hasta mısın?» diye sordu. «Hayır!..» dedim. «O halde blûzunu çıkar, bu sıcakta hasta olursun!» dedi.

Hastalığı hiç sevmem vallahi... Tabii siz de sevmezsiniz... Kim sever yataklara düşüp hasta yatmayı?.. Hemen blûzumu çıkardım... Ben blûzumu çıkarırken o da elini eteğimin fermuarına atmıştı.

— Ne güzel, ne şık bir eteğin var!.. dedi. Ama ütüsü bozulacak. Biliyorsun ki burası bekâr evi. Ütü bulunmaz. Senin buruşuk bir etekle sokağa çıkmanı istemem!..

Haklı söze ne denir hâkim bey?.. İnsanın içinde kötülük olmadıktan sonra giyinik de oturabilir, soyunuk da!..

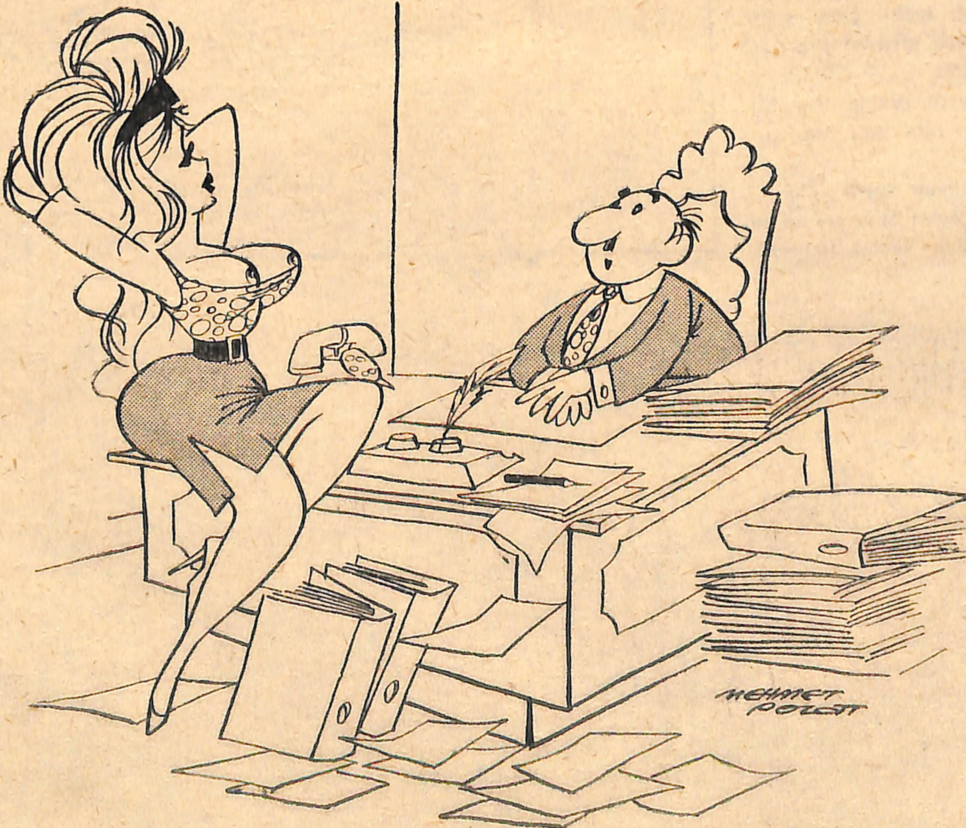
Blûzumu ve eteğimi itina ile askıya geçirdi. Kapının arkasına astı... Hakikaten biraz ferahlamıştım... Yalnız onun sıcak nefesi omuzuma dokunuyordu. «Herhalde havanın sıcaklığından ciğerlerindeki nefes bile ısınmış!» diye düşündüm.

Birden kollarını belime dayadı, dudaklarımın rujunu dudaklariyle emmeye başladı. Ne bileyim ben... İçimde kötülük yok ki... «Herhalde rujdan çok hoşlanıyor» dedim kendi kendime...

Siz de küçükken biberondan süt emdiniz mi hâkim bey?.. Anneniz sizi de plâstik emziklere alıştırdı mı?.. O herhalde uzun zaman emzik kullanarak büyümüş olacak ki dudakları biberondan süt isteyen bir çocuğun dudakları gibi bir şeyler arıyordu...

Terlemeyi hiç sevmem. Bir aralık üzerimdeki kombinezonun âdeta sırtıma yapıştığını hissettim. Ne varsa çıkardım üstümden.

Geri tarafını hatırlamıyorum hâkim bey!.. Çok vahşi, çok alçak bir insanın pençesine düşmüşüm meğerse... Uyuyakalmışım o kauçuk yatağın üstünde... Ve ben uyurken ne olmuşsa olmuş... Beni iğfal etmişler Hâkim Bey!..

— Yine eski yerime döneceğim... sıkıldım, sizde iş yok!..

Yarışmamız

Birinci yarışmamız sona erdi. Cevapların ayrılmasına başlanmıştır. Neticeyi gelecek sayımızda bildireceğiz.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Kafiye!

Edebiyata ve bu meyanda şiire fazlasiyle düşkündü. Hayatta bütün arzusu bir an evvel mesut bir yuva kurup boy boy çocuk sahibi olmaktı. Buna rağmen uzun müddet bekâr yaşadı. Zira bir türlü kısmeti karşısına çıkmamıştı. Neden sonra o da, hemcinsleri gibi nikâh memurunun önünde poz poz resimler çektirdi; yani evlendi ve zamanla da dört çocuk sahibi oldu.

Çocuklarına sırasiyle: VEDAT, SEDAT, NEJAT ve ORHAN isimlerini koymuştu. Bunların arasında. Allahın kendisine neden bir de kız evlât vermediğini hatırladıkça üzülür, fakat hiçbir zaman ümidini kesmezdi.

Hikâyenin bundan sonrasını ORHAN'ın ağzından dinliyelim:

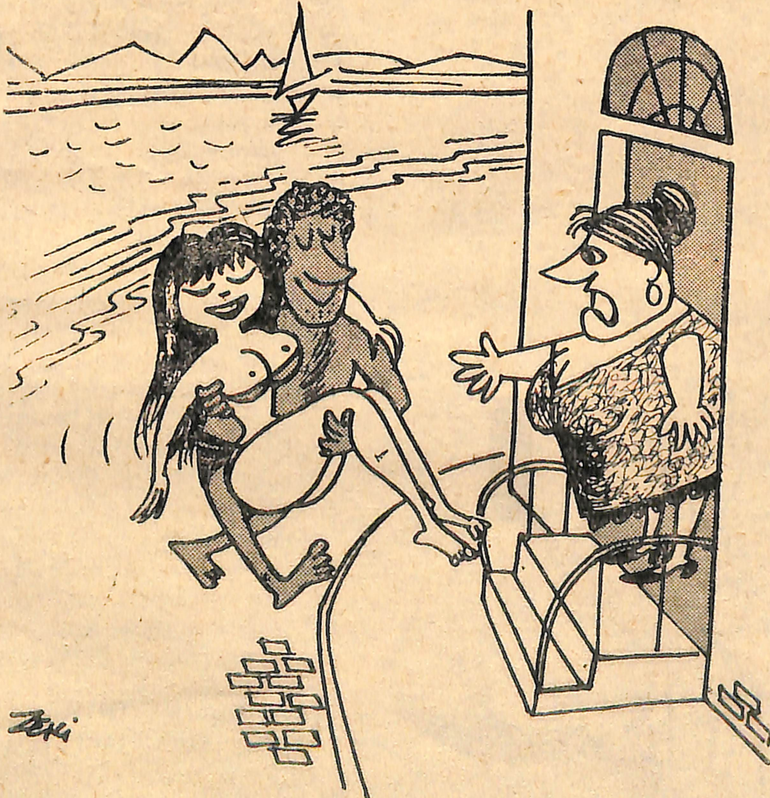
— Küçükken mahalle ve okul arkadaşlarım bana: «Ağabeylerinin isimleri birbiriyle kafiyeli olduğu halde seninki neden onlardan ayrı olmuş?» diye takılırlardı. O zamanlar ciddiye aldığım bu soruya tatmin edici bir cevap veremediğim için hayli merak ederdim. Hattâ daha ileri giderek: «Acaba bu aile nin çocuğu değil miyim, yoksa beni evlâtlık olarak mı büyütüyorlar?» diye düşündüğüm zamanlar da olurdu. Bir gün, bir toplantıda babama: «İlk üç çocuğunuzun ismi kafiyeli olduğu halde sonuncusunda neden kafiyeye riayet etmediniz?» diye soruldu. Bu sorunun cevabını pek merak ettiğim içindir ki, bütün dikkatimi babamın dudaklarından çıkacak kelimeleri takibe teksif ettim. Babam muhitinde olgun ve ağırbaşlı, buna rağmen yerine ve zamanına göre de nükteden olarak tanınırdı. Yüzü hafif kızarır gibi oldu ve anneme mânalı mânalı bakarak: «Kabahat bende değil,» dedi. Annem daha çok kızardı, bozardı ve: «Neden bende oluyormuş kabahat?» diye cevap verdi. Babam etrafındakilere: «Hanım müsaade ederse anlatırım,» dedi. Annem de, yarı kızgın yarı heyecanlanmış bir vaziyette: «Anlat, anlat ki ben de öğreneyim kabahatimi,» diye mukabele etti.

Hikâyenin sonunu şair ruhlu babanın ağzından dinliyelim:

— Biliyorsunuz çok geç evlenlim... Maksadım biraz daha gayret edip ikinci bir dörtlükten sonra, yani: ADALET, FAZİLET, MÜRÜVVET ve NURHAN şeklinde tekrar kafiyeyi tamamlamak ve böylece kaybettiğim zamanı telâfi eylemekti. Fakaaaat, hanım müsaade etmedi.

A. Şevki ATABEY

Futbolcular günlerini denizde geçiriyor. (Gazeteler)

— Keyfimi bozma karıcığım, on beş yıllık kaleciyim, böyle güzel bir kurtarış yapmadım!..

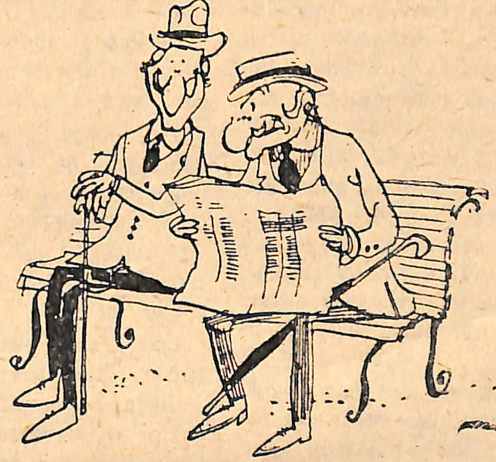
İdamlık!

Üstü başı kir pas içinde yaşlı bir adam sarhoşluk suçu ile mahkemeye getirilmişti. Sorgusu yapılacağı zaman ayağa kalktığı sırada bir paçavra halinde olan pantalonu aşağı düştü. Bu manzarayı gören hâkim:

— Şu adamı alın götürün, diye bağırdı; bir parça ip bulun!.. İhtiyar sarhoş dehşete kapılarak itiraz etti:

— İnsaf hâkim bey! Bu kadar ufak bir suçtan insan asılır mı?

Tüpte çocuk yapılıyor. (Gazeteler)

— Bizim zamanımızda daha zevkli yapılırdı!

GECE KURSLARI!

İki meslektaş konuşuyorlardı:

— İnsan hayatta daima bir şeyler öğrenmeğe çalışmalı, diyordu biri, bak ben bu gece kurslarına başlıyalı öyle şeyler öğrendim ki!.. Meselâ: Senin haberin dahi yoktur; Gutenberg kim biliyor musun?

— Yook... Ne bileyim ben?

— Yaa gördün mü? Gütenberg, matbaayı ilk bulan adamdır. O kadarla kalsa iyi .Sen herhalde Parmentier'yi de bilmezsin değil mi? Parmentier kimdir?

— Valla kardeşim hiç tanımıyorum kim bu herif?

— Patatesi keşfeden adam; eğer gece kurslarına gideydin bunları hep öğrenecektin!

— Haklısın! Fakat sen söyle bakalım şimdi: Durand kimdir, tanıyor musun?..

— Hayır! Ne yapmış bu Durand? Kimmiş?

— Hiiç!.. Sen gece kurslarına gittiğin zaman karını yalnız bırakmıyan adam!..

Ârıza

Heyete giren hastanın endişeli bir hali vardı. Doktor sordu:

— Siz daha önce de doktor ...... i görmüşsünüz şikâyetiniz neydi?

— Başıma bir saksı düşmüştü!

— Peki bir arıza bıraktı mı?

— Evet, iyi göremiyorum doktor...

— Şu yazıları okuyabiliyor musunuz?

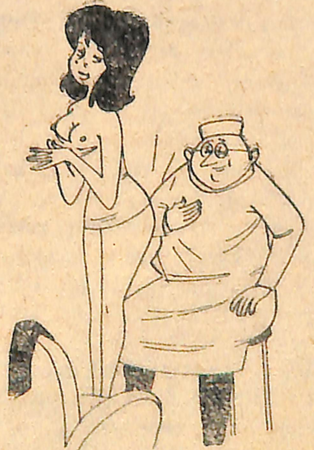
— Pek okuyamıyorum.

— Miyop musunuz?

— Hayır!

— O halde hipermetropsunuz!

— Değilim doktor! Ben zaten okuma yazma bilmem ama üstelik başıma da bu saksı düşünce...

— Ne tuhaf, ben reflekslere dizden bakılır sanıyordum!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 31 —

Evvelâ Ayşe hanımın karbonatıyla, arkasından kendi tozumla dişlerimi oğdum. Kolonya ile baştan aşağı silinip şişeyi yarıladım. Bütün vücuduma hafif (kold krem), üstüne ince bir pudra sürdüm; gözlerime belli belirsiz sürme çektim; göz kapaklarımın altını gölgeledim; (Helyotrop), (Milflör), (Lüben) lâvantalarını, küçük bir şişede karıştırarak bol bol enseme, kulak memelerime ve göğsüme serptim. Peri kızlarından güzel olmuştum.

Saat on bire on var. Agavni çoktan Feneryolu'na varmıştır; şu dakikada muhakkak köşktedir. Her halde bir arabaya binecekler, fakat ne de olsa üç çeyrekten evvel buraya gelemezler.

Aksi şeytana bakınız, kaç gündür horozla çıkıp gece dönen enişte, her nedense bugün erken sökün etmiş; boyuna (Agavni hanım!) diye boğazını yırtıyor.

Ne ben, ne Kanarya, cevap bile vermiyorduk.

Sokaktan bir araba gürültüsü, arkasından bir kırbaç şaklayışı işitildi. Araba, şangır şungur durdu.

Bir de pencereden bakalım ki Topaç'la bizim Agavni...

O saniye, Kanarya ile az kaldı tıkanıveriyorduk.

Topaç, Agavni'nin eteğine asılmış: (İlle içeri gireceğim, Pembe Maşlahlımı gözümle göreceğim, hatırını ağzımla soracağım) diye çırpınmada.

Sarhoş mu sarhoş... Dili dönmüyor, bacakları tutmuyor, vücudu sallanıyor; handiyse arabadan aşağı yuvarlanacak...

Avaz avaz feryatta:

— Elâlemin karışmağa ne hakkı var? Enişte bey canciğer ahbabım değil mi?.. Evine misafir gelemez miyim, bir kahvesini içemez miyim?.. Daha ötesi var mı, bu eve güvey gireceğim, damat olacağım be!...

Enişte, Topac'ın sesini duyar duymaz sokağa sıçramış, yâri vefadarının eteklerine sarılmıştı.

Agavni, kendini yanımıza dar attı. Girer girmez, komodinin üstündeki sürahiyi ağzına yapıştırıp yarısına kadar içti, yere sırtüstü serildi.

Yattığı yerde anlatıyordu:

Haydarpaşa istasyonunun önünde, çekçek arabasından inmiş... Hararetten yanıyormuş; bahçeli gazinodan bir bardak su içeyim derken bir de baksın ki içeride Molla bey tezgâh başı yapıyor...

Agavni'yi görür görmez eteğinden yakalamış, sorup suale başlamış... O da boş bulunup: (Hanım çok hasta ,doktor getirmeğe gidiyorum) demez mi?

Topaç fitili almış: İllâ ki beraber gideceğiz; illâ ki gözümle göreceğim, hatırını soracağım.

Anan yahşi baban yahşi... Birine kulak astığı yok, rakı kadehi elinde: (Pembem de pembem!..) diye terter tepiniyor, Agavninin kolunu kerpeten gibi yakalamış: (Şuradan şuraya bırakmam!) diye asılıyor.

Agavni gücü yettiği kadar paralansın; (taze baygın yatıyor, Ayşe hanım da çarpıntıdan tıkanıyor, doktor Ali Mehmet beyi yetiştireceğim) desin, kaç para?.. Molla nuh diyor, peygamber demiyor.

Bu sefer başlamış mı başka sakız çiğnemeğe:

— Öyle sürgünden gelme sütü bozuk, it baytarı herifin lüzumu yok. Hekimi ben kendi elimle getireceğim, hem de hekimin danışkasını: Zambakoyu, Horasancıyanı, Pavlaki paşayı, falan festekizi ..

Agavninin çenesi kilitlenmiş, alt tarafına devam edememişti.

Bizim enişte hazretleri, misafirini çoktan içeri almış. Aşağıdaki odadan, Topacın avaz avaz: (Ah pembe maşlahlım!... Vah canım sultanım!..) feryatları evin içini çınlatıyordu... İster misin paldır küldür yukarı çıkıversinler?...

Evi bırakıp firardan başka çare yok...

Düşman basarken kaçar gibi, Kanarya ile derhal maşlahları örtündük; mutfak kapısından çıkıp arka taraftaki yıkık duvardan dar sokağa fırladık; peşimizden atlı kovalıyormuş gibi, aşağı çayıra doğru dörtnala koşmağa başladık; evden epeyce uzaklaştık.

Vakıa her taraf kır, vakit gecikmiş, hava kararmağa yüz tutmuş. Kimseye görünme ihtimali yok, fakat bu telâş ve heyecanla nereye gidilir? Bu kılıkla kimin karşısına çıkılır?

Benim içimde ipek gömlek, sura don; üstümde akmış başörtüsü, şahrem şahrem maşlah; çıplak ayaklarımda ökçeli terlikler... Kanarya'nın arkasında patiska gecelik, soluk ve yırtık yeldirme, ayağında şıpşıp terlik...

Zavallı Ayşe hanım, bir alyandoz ağacının altına çöküverdi. Sırtını dayamış soluyor, (Gidip iki saat vakit geçirecek bir ahbap!..) diye mırıldanıyor.

İnadına ne onun, ne de benim hatırıma böyle bir yer gelmiyor.

Kanarya, ikinci cigarayı yakarken dedi ki:

— Nerede ise gece karanlığı basacak, Allahın dağında yayılmanın âlemi yok. Düş önüme, Çifteceviz'lerdeki Nikoli'nin bostanına gidelim Herif makul keferedir; karısı da güler yüzlü kadındır; her gördüğü yerde (bize buyurun da görüşelim hanımcığım!) deyip duruyor. Bir saat kadar oturup gene bu yoldan döneriz... Hoş o zamana kadar Topaç beklemez ya; Hacıvadı alır, nereye cehennem olursa olur.

Nikoli'nin bostanındaki dandaracık odada geçirdiğim iki saati müddeti hayatımda unutamıyacağım.

Yatsıyı zarzor ettik. (Bunlarda muhakkak bir şey var) diye halimizden sezdiler amma belli etmediler... Bu saatte, bu kıyafette misafirlik olur mu ki?..

Eve dönüp, gene duvarın yıkık yerinden usulcacık atlayıp bahçeye girdik, ayaklarımızın ucuna basa basa yürüdük.

Bir rakı kokusu, bir rakı kokusu ki sormayın...

Kanarya, içeriye kulak kabarta kabarta önden ilerledi.

Evin içinde çıt yok...

Daha yaklaşıp eniştenin oda penceresinin önüne geldi. Her taraf tıs... Her taraf zindan...

Mutfak kapısı ardına kadar açıktı. Usuletle içeri girdik; lâmbayı yakıp taşlıktan yukarı çıktık.

Aman efendim o sofanın halini görmeyin...

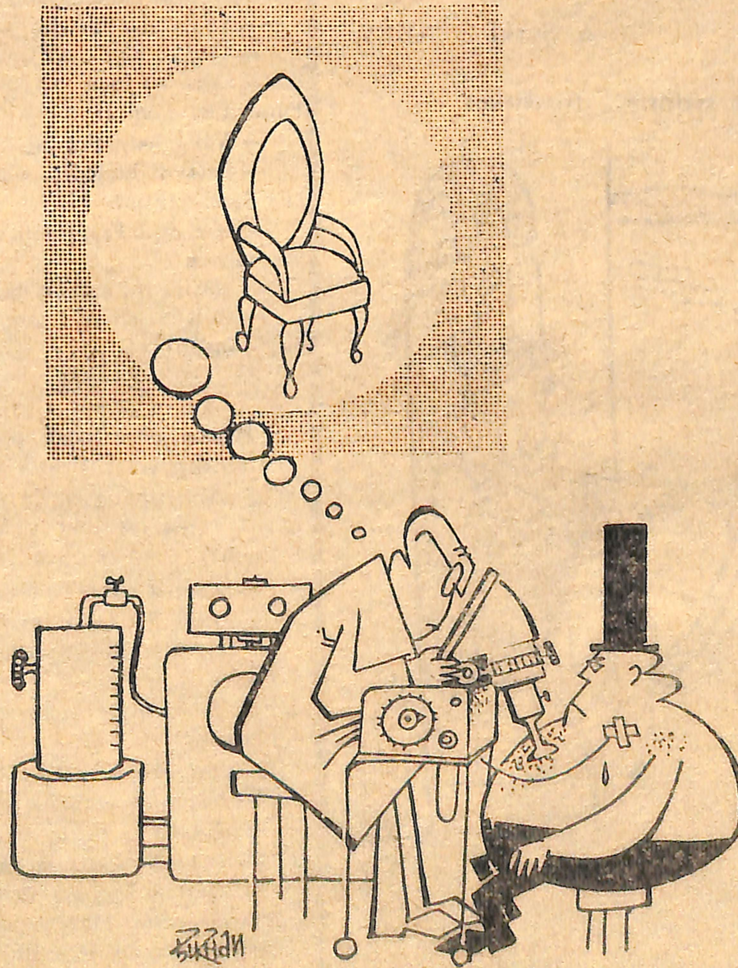
Ortada boş bir rakı binliği... Yerlerde marul yaprakları, sardalya kutuları, taze soğan sapları... Çifte minderin üzerinde cigara izmaritleri, çiroz kafaları, fıstık kabukları...

Taaffünden ağzımızı, burnumuzu kapıyoruz, nefes alamıyorduk.

Ne görelim?.. Tül perdelerin eteklerinde, öbek öbek tavus kuyrukları...

(Devamı var)

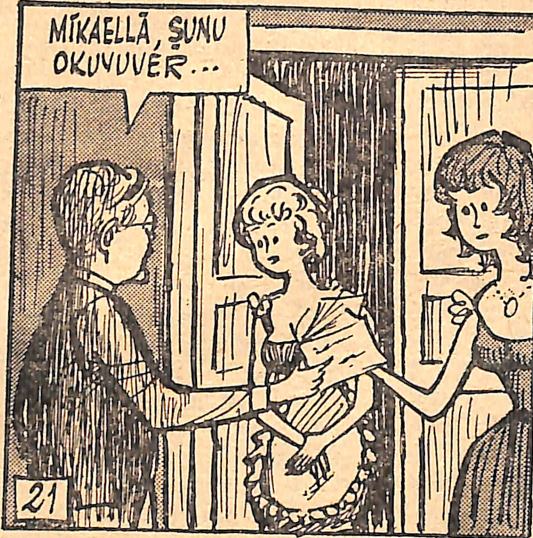
Kalbin içini gösteren bir âlet bulundu.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

bir çalgıcının seyahati

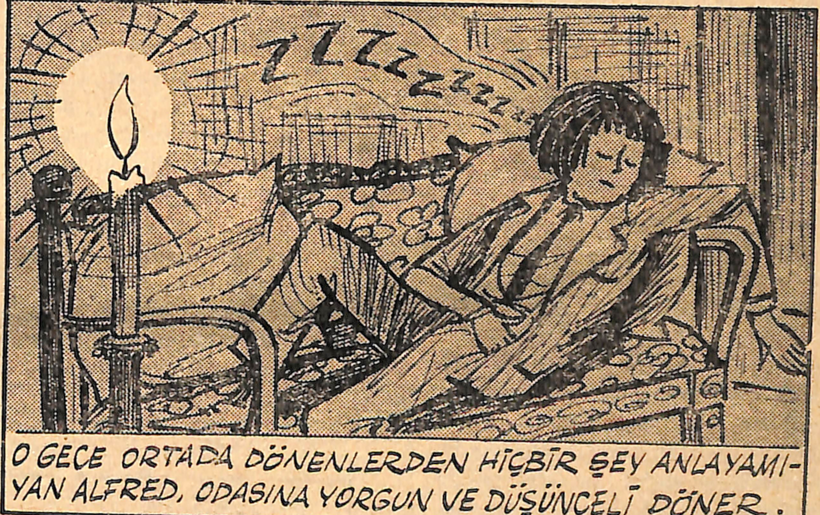
çizen: BÜLENT MEREN

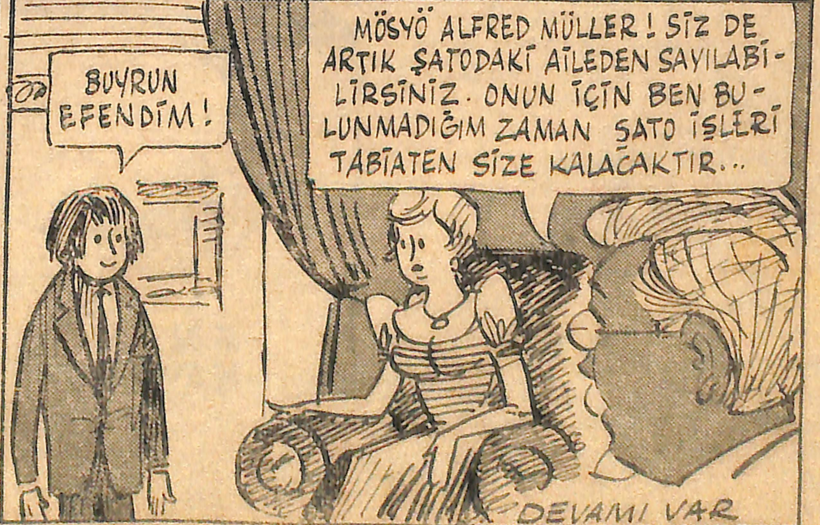

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 44 —

David yorulmuş gibi ağır ağır konuşmağa başladı. «Sana bir kere daha izah edeyim: Bazan insan yalnız kalmak ister... Tek başına. Belki ben diğer insanlardan daha fenayım, sık sık yalnız başıma kalmak istiyorum. Fakat ben böyleyim, değişemem, senin bunu anlamanı arzu ediyorum. Fakat anlıyamıyacaksan, o zaman birbirimizi görmememiz daha iyi olur.»

Sözleri bir bıçak gibi Gregg'in kalbine saplanıyordu. Soğuk ve sert... Genç kız, «Hayır,» diye haykırdı. «Hayır... Birbirimizi görmeliyiz.»

David yatağa, karışık eşyaların üstüne oturuverdi. «O kadar yorgunum ki.»

Gregg hemen ona koşarak, yanına oturdu, kollarını boynuna doladı. «Birbirimizi görmeliyiz! Görmeliyiz! Söz veriyorum, istediğin zaman seni yalnız bırakacağım.»

David kızı itmedi, kendisi de çekilmedi, gözleri kapalı oturuyordu. Gregg'in kendisine sarılmasına da itiraz etmedi. Sonra ağır, ifadesiz bir sesle mırıldandı. «O halde şimdiden başla.»

Boston'dan New York'a kadar David Wilder Savage başı kanapenin arkasına dayalı, uyudu durdu. Yüzü yorgunluktan bembeyazdı. Gregg de dinlenmeğe çalıştı, fakat muvaffak olamadı.

New York'ta indikleri zaman Gregg biraz sâkinleşti. Eve gidiyorlardı, her şey düzelecekti artık. Birbirleriyle şundan bundan konuşup, gülüştüler, bavulları David'in apartmanına bıraktıktan sonra yemek için küçük bir lokantaya gittiler. Burası Üniversitelilerin devam ettiği bir yerdi. İçki de satılmıyordu. Bu lokantada David Wilder Savage'i tanıyacak, ona piyesin nasıl olduğunu soracak kimselerle karşılaşmalarının imkânı da yoktu. Saat onbire geliyordu, Gregg'le David lokantada yalnızdılar. Orman cücelerine benzeyen garsonları mutfaktan yemeklerini getiriyordu. Bu arada kendisi de bir şeyler atıştırmakla meşguldü.

Gregg, «New York'a döndüğümüz için o kadar memnunum ki,» dedi.

«— Ben de öyle.»

Gregg, artı beraber olduklarını düşünüyordu. Beraberlerdi, dünyayı seyredip, onun hakkında konuşuyorlardı. Belki bu sözler mühim veya hoş değildi. Fakat onunla David arasında bağdı bunlar.

Gregg deli gibi, «Dünyada en mühim şey anlaşabilmek,» dedi. «İnsanlar bunun için birbirleriyle konuşurlar... Birbirlerini teselli etmek... Eğlendirmek... Onların yardımını istemek için...»

David bir kahkaha attı. «Birbirlerine iç sıkıcı hikâyeler anlatmak.. Brooklyn köprüsünü satmak için!... Daha başka şeyler de var.»

«— Fakat benim bahsettiğim tamamiyle başka birşey.»

«— Evet.»

«— Neden bana beni sevdiğini hiç söylemedin? Söylemiyorsun...»

Kendini tutamamış, onu çılgına döndüren bu suali sormuş, genç adamı itham etmişti. Bir an sessiz sedasız birbirlerine baktılar. Gregg hem korkmuştu, hem de bu suali sorduğu için rahatlamıştı. Biraz da meydan okur gibi bir tavrı vardı. David'in yüzünde ise kederli bir ifade belirmişti. Nihayet, «Senin sorduğun sualin cevabı bu değil de ondan,» dedi.

«— Ne demek istiyorsun?»

«— Arabanın içinde sevişirlerken kız, oğlana, «Beni seviyor musun?» diye sorar. Aslında sormak istediği şudur: «Bana hürmet edecek misin?..» Oğlan, «Evet,» der... Fakat demek istediği şudur, «Seninle yatmak istiyorum.» Çocuk annesine kendisini sevip sevmediğini sorar. Ama asıl bilmek istediği şudur: «Beni himaye edecek misin? Beni takdir ediyor musun?» Sen de bana seni sevip sevmediğimi soruyorsun. Fakat aslında bilmek istediğin şu: «Beni saracak, sıkacak, boğacak mısın? Benim hayatla olan bütün alâkamı kesecek misin? Daha da fenası, benim bunu sana yapmama müsaade edecek misin?» İşte bu yüzden sana cevap vermiyorum... Seni seviyorum, fakat senin istediğin tarzda değil. Bunu asla yapamam.»

Gregg bir an hayretle ona baktı. Genç adamın bütün sözleri bir kulağından girmiş, diğerinden çıkmıştı. Aklında kalan yegâne şey David'in onu sevdiğiydi. «Beni seviyorsun,» diye fısıldadı. «Beni seviyorsun.»

«— Sözlerimin hepsini dinledin mi?»

«— Beni sevdiğini söyledin.»

David içini çekerek başını salladı.

PİYALE
MAKARNASI
ENERJİ
KAYNAĞI
DIR
12/2
DERMAN
İlâncılık — 5142-118

«Allah yardımcım olsun, seni seviyorum herhalde.»

Gregg ayağa fırlayarak David'e koştu, ona sarılarak öptü. Gözlerinden de yaşlar akıyordu. «Ve perde iner...» dedi. «Orkestra çalmağa başlar, seyirciler ayağa fırlayarak alkışlarlar...»

David. «Sonra onlar da lokantadan çıkar» diye ilâve etti. Ayağa kalkarak kızın boynuna dolanmış kollarını çözdü. Sonra şefkatle Gregg'in paltosunu omuzuna koydu.

Gregg onun koluna sarılarak başını omuzuna dayadı. «Neden bu kadar müstehzisin?» Başı genç adamın omuzuna ancak yetişiyordu, sarı saçları David'in yakasına doğru sarkmıştı. Restorandan çıkarken, duvara asılı büyük bir boy aynasının da önünden geçtiler. Gregg durdu. «Halimize bak.»

David Wilder Savage, «Sen sarhoş bir bahriyeliye sarılmış bir deniz kızına benziyorsun,» dedi.

Apartmana gidince, David her zamanki gibi pikaba hemen bir plâk koydu, şömineyi yaktı. Gregg mantosunu bir sandalyeye fırlatarak, ayakkabılarını çıkardı. Sonra bir koltuğa oturarak, kollarını dizlerine sardı. Gözleriyle David'in her hareketini takip ediyordu. Rüyadaymış gibi, «Sana bir hediyem var,» dedi. «Ama sonra veririm.»

David'in eğlenmiş gibi bir hali vardı. «Sahi mi?»

«— Zannettiğin gibi değil. Hakikî bir hediye. Bir şey.»

«— Bunu bana hemen versen iyi olur. Zira çok yorgunum. Seni bir taksiye bindirecek, ondan sonra da yatıp uyuyacağım.»

Genç kızın bütün neşeli kaçmıştı, titremeğe başladı. «Benim hediyem o. Sana da istediğim zaman veririm.»

«— Affedersin sevgilim. Muhakkak ki çok hoş bir şeydir. Nerede bakayım?»

«— Biri insana hediye verince, hemen arkasından onu kapı dışarı etmezler.»

«— O halde hediyeyi bana yarın ver. O zaman ikimiz de yorgun olmayız.»

«— Hediyeyi istemiyor musun?»

«— Seni üzmek istemiyorum.»

Gregg, «Sana hediye vereceğim zaman, bunu ister istemez alacaksın,» diye haykırdı.

«— O halde o Allahın belâsı şeyi ver bana!»

«— Beni sevmiyor musun?» Sesi bir küçük kızınkini andırıyordu. Bu ses Gregg'i korkuttu. Hele David'in cevabını beklemek o kadar feciydi ki.

«— Hediyenin benim seni sevip sevmememle ne alâkası var?»

«— Var işte!»

KOMİSER OSMAN

İLHAN SELÇUK

SUÇLU KİM?

6

SİLİSTRELİ NACİ BEY KOMİSER OSMAN'A DERT YANAR...

DEVLET MAAŞ VERMİYOR MU BU İŞLER İÇİN SİZE?

!

NE DİYORSUNUZ SİZ OSMAN BEY!?. BİZLER MAAŞLA KALSAK DİLE-NİRDİK KÖŞEBAŞLARINDA

AMA, ALLAHA ŞÜKÜR YOLU-NU BULUP, ŞEREFİMİZLE YAŞIYORUZ.

GÜZELİM YATAKLARIMIZ DURUR-KEN MASA BAŞINDA UYUKLA-MAĞA DEĞER Mİ BU MAAŞLA OSMAN BEY; SORARIM SİZE DEĞER Mİ?

HA!. GELDİN Mİ SEN?. ACELE ETME. BEK-LE BİRAZ!

!

ÖNCE ŞU ENFİYEMİ BİR ÇEKEYİM.. KOY EVRAKI MASAYA!

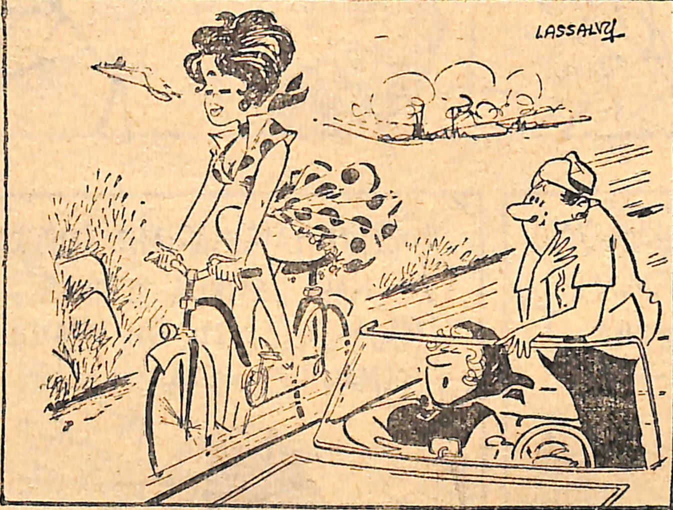
ÖĞRENEMEDİNİZ GİTTİ ŞU RESMİ DAİREDE EVRAK TAKİP ETMEYİ... HA! BAK ŞİMDİ OLMUŞ.

BİLEMEDİM BEYİM. KUSURUMUZU BA-ĞIŞLA! CAHİL BİR KÖYLÜYÜM BEN.

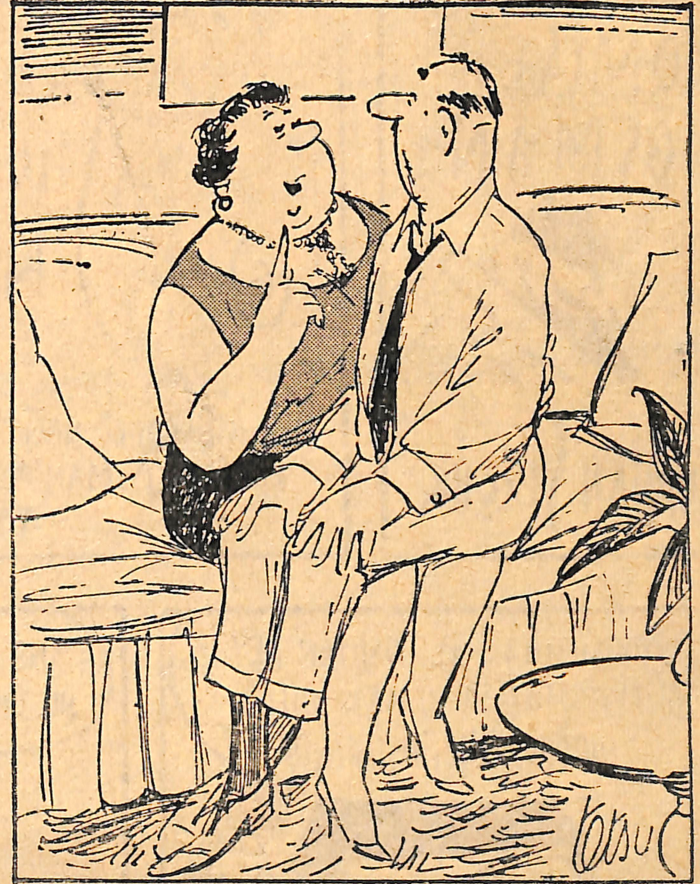
KÖYLÜ EVRAKIN İÇİNE PARA KOYMUŞ VAY NAMUSSUZ CEBE İNDİR-Dİ PARAYI!..

DEVAMI VAR

Dünya KARİKATÜRLERİ

-ALBEEER, OTUR... KIZI ÇİĞNETTİ-
RECEKSİN BANA!

-HEY GİDİ GÜNLER HEEEY... BİR ZAMAN-
LAR SEN BENİ KUCAĞINA OTURTURDUN!

-HAH, İŞTE BİR BU EKSİKTİ!

-GALİBA BİZİM KATA BİRİ TAŞINMIŞ...

-SİZİ KİM GÖNDERDİ ?..
-GAZİNO MÜDÜRÜ... GARSONDAN

Bir Hayatın Romanı :

İSMET İNÖNÜ

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

- **Bu kitabın, birinci, ikinci baskıları on beşer gün içinde satılıp bitmiştir.**
- **Üçüncü baskısı on iki günde kapışıldı.**

Dördüncü Baskısı

çıktı. Fiatı 5 liradır.

- **En iyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek, iplik dikiş.**
- **Umum satış merkezi :**

Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.

- **Siparişler taahhütlü gönderilir. Pul kabul edilmez.**

AK. 122

NEFİS !..

Daha da isterim...

Hakkı var : bütün çocuklar taze, tadı nefis olan SANA'ya bayılır.

Sabah... akşam kahvaltılarında çocuklarınıza bol SANA veriniz... gelişmeleri için elzem olan kalori ve vitaminleri ihtiva eder. SANA çocuklarınızı dinamik yapar.

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

S.215

Reklâmcılık - 4631 - 123

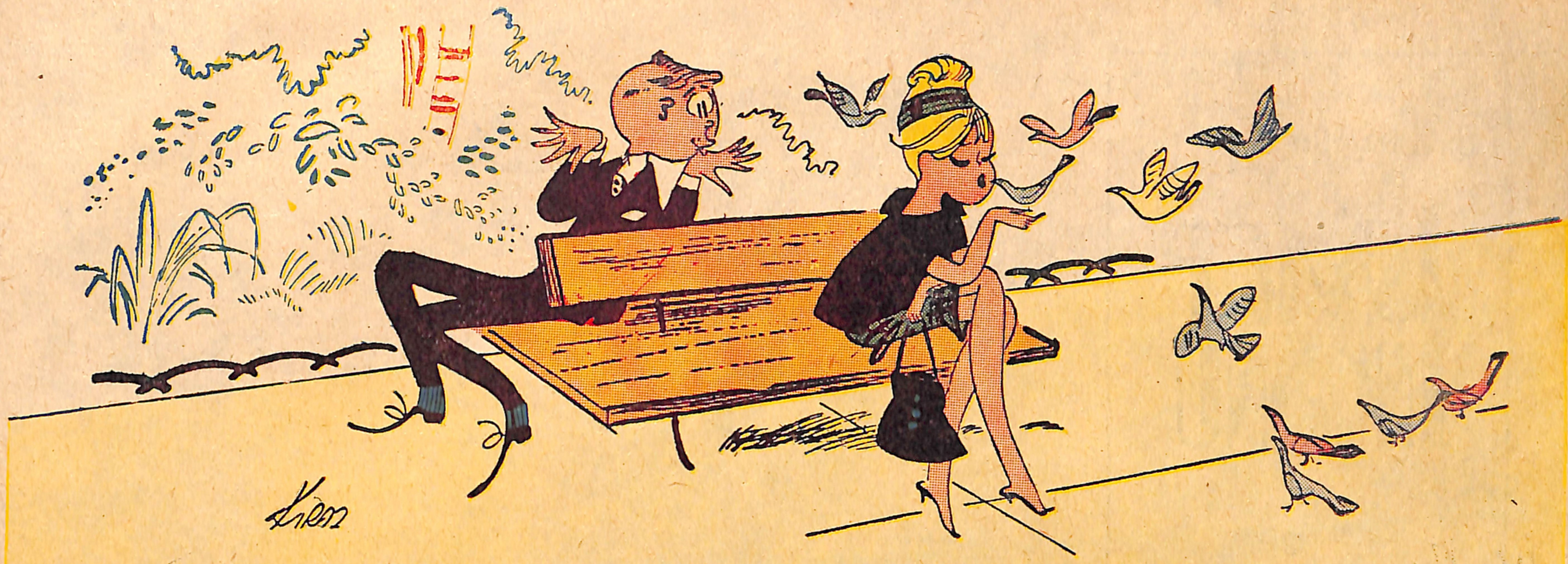
VATAN

İLERİCİ AYDININ GAZETESİ

VATAN

Okumak bir ihtiyaçtır.

AK. 124

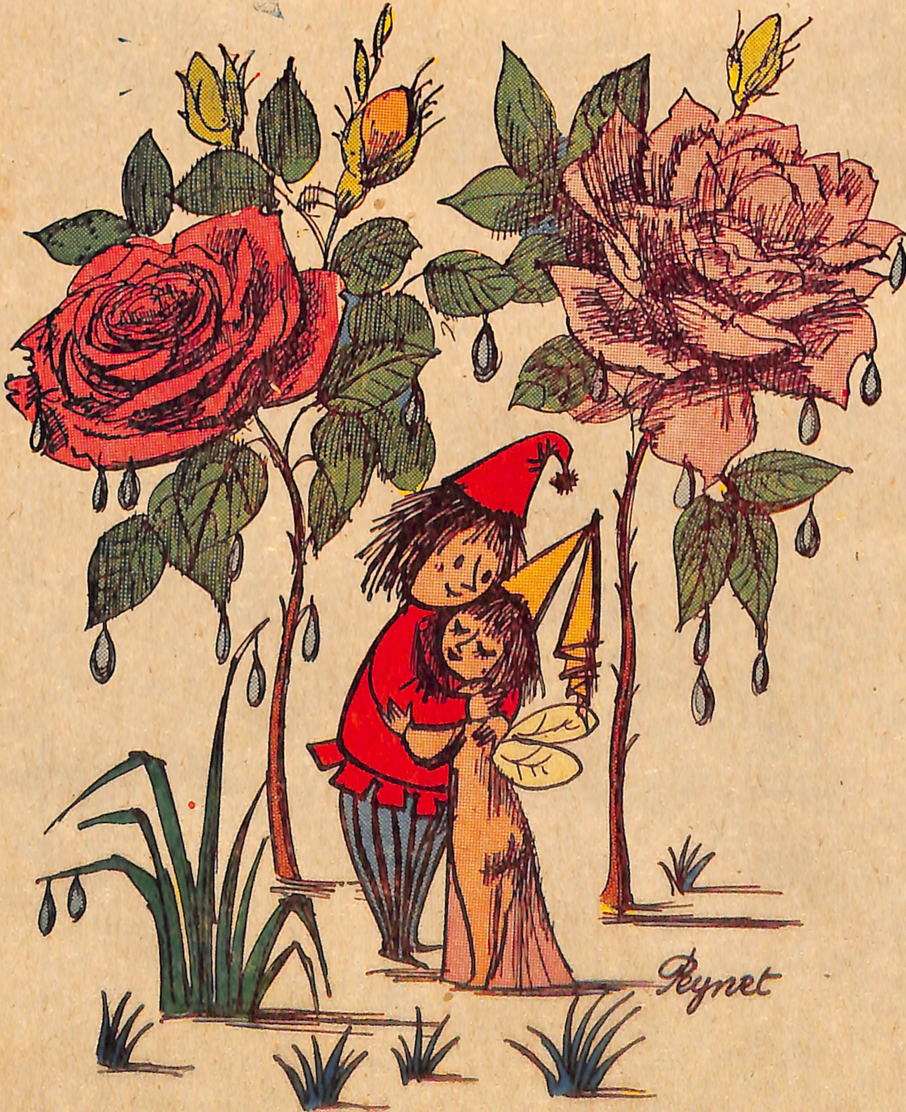

—CİK, CİK, CİK, CİK...

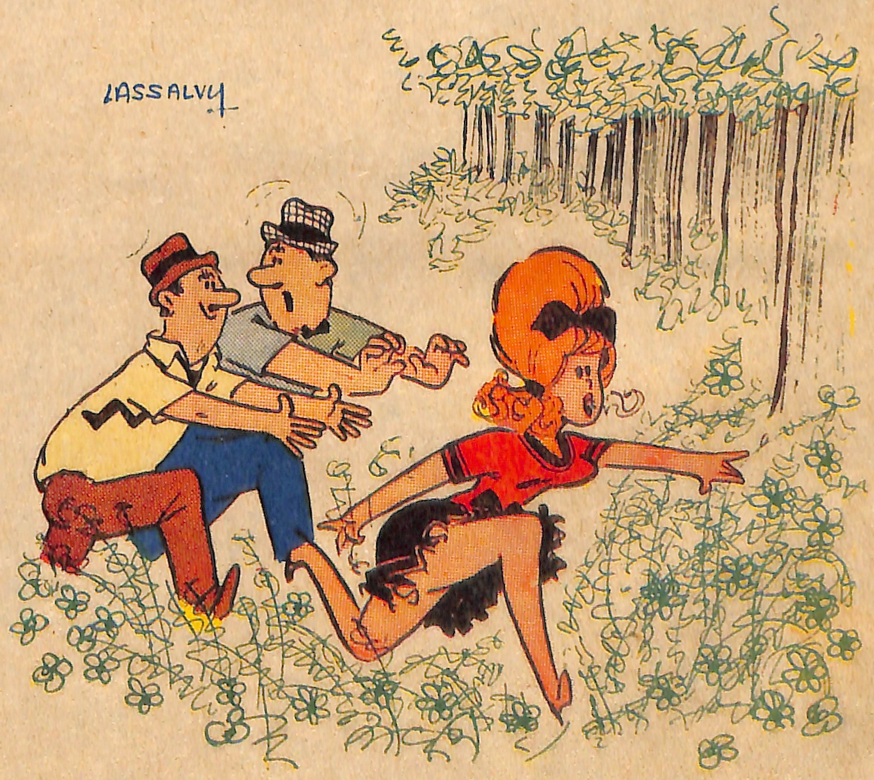
Akbaba

- BU ENAYİ NİYE BAKMIYOR ?
- ABLASI BE !

—AŞKIMIZI GÜL KOKULARI VE ÇİĞ DAMLALARİYLE BESLEYECEĞİZ !

—YOOOK, ÖNCE BEN GÖRDÜM !